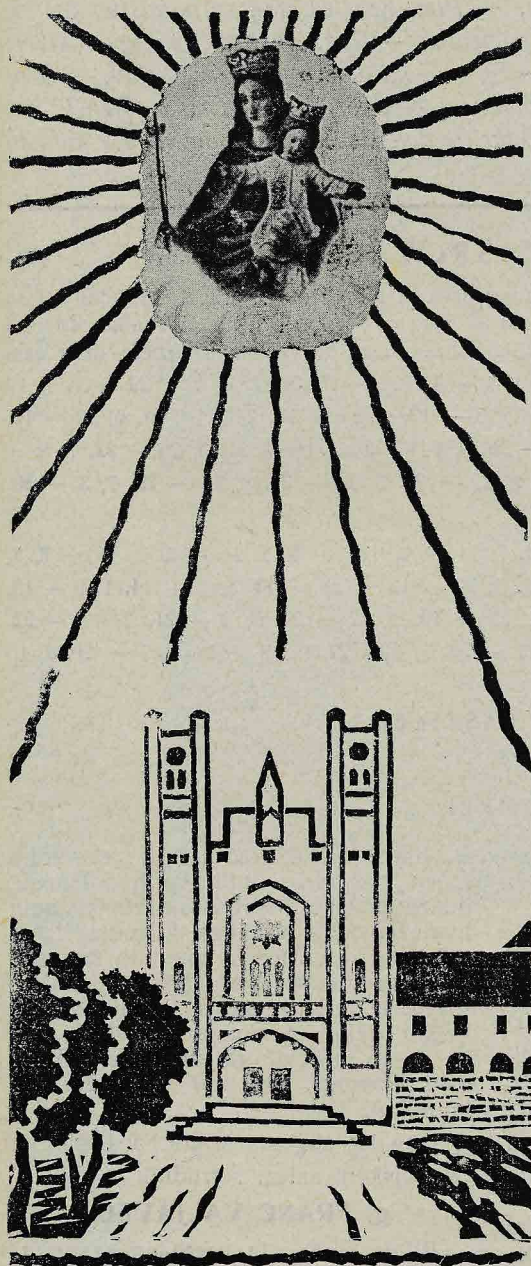

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ.
SOTRUDNIKE IN
SOTRUDNICE

s prilogo
MISIJSKA MLADEŽ

1930

LETO XXVI
ŠTEV. 5
SEPTEMBER
OKTOBER

Poština plačana v gotovini

VSEBINA.

Podoba bl. Janeza Bosca. — Služabnik božji Mihael Ruá. — Kako je don Bosco zaupal v božjo previdnost. — Sestra Marija Mazzarello. — Očetovo slavje. — Franc Crispi in bl. Janez Bosco. — Vzor sal. sotrudnika. — Pismo slovenske misijonarke Hčere M. P. — Po priprošnji bl. Janeza Bosca. — Češčenje Marije Pom. — Milosti Marije Pom.

SLIKE: Škof dr. Andrej Karlin. — Rim. Sprejem sal. sotrudništva pri sv. očetu. Rim. Odkritje don Boscovega spomenika. — Rim. Novi sal. zavod. — Albert Jožef Ci - Pacen v evropski obleki. — Spominska plošča materi Marjeti. — Grof Rebaudengo. — Ci - Pacen v kitajski obleki. — Škof Versiglia med gojenčki našega zavoda v Shiu Chov. — Rim. Odkritje don Boscovega spomenika v zavodu Srca Jezusovega.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V oktobru: 1. 5, 12 — 2. 6, 19 — 3. 3, 8 — 4. 7, 2 — 5. 9, 17 — 6. 4, 29 — 7. 1, 10 — 8. 6, 15 — 9. 5, 13 — 10. 3, 7 — 11. 7, 16 — 12. 9, 26 — 13. 2, 28 — 14. 6, 22 — 15. 4, 4 — 16. 8, 31 — 17. 9, 5 — 18. 4, 1 — 19. 6, 11 — 20. 3, 18 — 21. 5, 20 — 22. 7, 9 — 23. 9, 23 — 24. 6, 14 — 25. 1, 6 — 26. 3, 27 — 27. 2, 30 — 28. 8, 25 — 29. 7, 3 — 30. 4, 24 — 31. 2, 21.

V novembru: 1. 1, 21 — 2. 4, 14 — 3. 7, 11 — 4. 6, 4 — 5. 2, 24 — 6. 3, 18 — 7. 8, 25 — 8. 1, 30 — 9. 4, 6 — 10. 2, 5 — 11. 5, 29 — 12. 6, 20 — 13. 8, 3 — 14. 1, 9 — 15. 3, 17 — 16. 2, 23 — 17. 4, 28 — 18. 2, 15 — 19. 5, 22 — 20. 6, 2 — 21. 2, 19 — 22. 4, 16 — 23. 1, 27 — 24. 5, 24 — 25. 4, 22 — 26. 7, 1 — 27. 9, 13 — 28. 4, 7 — 29. 2, 10 — 30. 1, 26 — 31. 4, 8.

NOVI ČASTILCI:

22. 7, 9. — Merčun Marija.

UMRLI:

† Klerik Ivan Pušnik.

Neizprosna smrt si je zopet izbrala svojo žrtev med vrstami naših najmlajših. Dne 13. julija t. l. je umrl na Rakovniku klerik Jvan Pušnik, doma v Prihovi v starosti 21 let. Dolgo je bolehal, zaman je iskal zdravja pri različnih zdravnikih, ki so se z vso skrbljivostjo zavzeli zanj. Dozorel je za nebesa in Bog ga je poklical k sebi. Ves čas svoje dolgotrajne bolezni je trpel vdan v voljo božjo in ko je spoznal, da se bliža konec njegovemu zemeljskemu potovanju, je daroval svoje življenje Bogu in mirno čakal smrti. Svoje študije je dovršil na Ra-

kovniku in na Radni. Bil je vedno točen v izpolnjevanju svojih dolžnosti, odkrit do svojih predstojnikov in poln hvaležnosti do vsakega, ki mu je izkazal kako dobroto. Ni mu bilo še dano udejevovati se kot delaven salezijanec, a želja njegova je bila, da bi veliko delal in mnogo storil v čast božjo in procvit salezijanske družbe med Slovenci. Bog mu daj večni mir in pokoj.

Dne 19. avgusta je umrl v Lešah na Gorenjskem salez. sotrudnik

g. FRANC VALJAVEC.

Bil je mož poln verskega prepriča-

LETO XXVI. SEPTEMBER-OKTOBER ŠT. 5, 1930.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE.

Dr. ANDREJ KARLIN, ŠKOF MARIBORSKI.

Prezvzišeni in presvetli dr. Andrej Karlin, škof lavantinski in apostolski administrator Prekmurja obhaja letos svoj zlatomašniški jubilej. Ob tej priložnosti se salezijanci ter salezijanski sotrudniki in sofrudnice hvaležno klanjajo visokemu nadpastirju in prosijo Vsemogočnega, naj tudi nadalje spremlja s svojim blagoslovom vse njegovo tako plodonosno delovanje v prid ljudstvu, ki mu ga je poverila previdnost božja.

Ad multos annos!

Podoba bl. Janeza Bosca.

Don Boscova tajnost.

Mnogo oseb v raznih časih in okoliščinah je vprašalo don Bosca, v čem obstoji njegov vzgojni sistem, po katerem s tolikim uspehom vodi mladino k čednosti in kreposti.

Don Bosco je navadno odgovarjal: moj sistem je sistem ljubezni, ki skuša pri gojencu v prvi vrsti preprečiti zlo. L. 1886. je rektor semenišča v Montpellier pisal don Boscu: „Prosim, razodenite tudi meni tajnost, kako vzgajate mladino, da se bom tudi jaz po njej ravnal pri vzgoji svojih gojencev.“ Tedaj je don Bosco rekel tistim, ki so ga obdajali:

„Hočejo, da bi jim razodel svoj sistem; a jaz ga sam ne poznam. Postopal sem vedno tako, kakor me je navdihnil Bog in kakor so zahtevale okoliščine.“

Mi pa vemo, da je imel don Bosco svoj lastni vzgojni sistem, ki bi se lahko označil na kratko takole:

Ljubezen in strah božji. Od strani predstojnika: ljubeznivo ravnanje z gojencem in očetovska skrbljivost za njegovo srečo. Od strani gojencev: zapanje do predstojnikov in prejemanje sv. zakramentov.

To je podlaga don Boscovega vzgojnega sistema. Na tej podlagi slone vsa druga vzgojna sredstva, ki so v porabi v salezijanskih zavodih.

Vzgojno delo je don Bosco cenil silno visoko. Poudarjal je, da so gojenci dragocen zaklad, ki ga je Bog izročil vzgojitelju. Često je povdarjal s svetim navdušenjem svojim sinovom:

„Mnogo gojencev nam je poslal Bog in še več nam jih bo poslal, ako bomo zvesto sodelovali z milostjo božjo. Delajmo torej z vso vnemo in z vso požrtvovalnostjo, da vzgojimo in rešimo mladino!“

*Don Boscovo ravnanje z novodošli-
mi gojenci.*

Vsa don Boscova ljubeznivost se še

posebno zrcali v načinu, kako je sprejemal nove gojence, ki so prišli v Oratorij.

„Kako sem vesel, da te vidim. Kaj ne, da si prišel rad v Oratorij! Povej mi, kako ti je ime? Odkod si?“

Deček je odgovarjal na stavljen vprašanja.

„Kako je s tvojim zdravjem?“

„Hvala, dobro!“

„Kako pa tvoji starši? Ali sta oče in mati zdrava?“

„Ti dobro teknejo zemlje?“

S takimi in enakimi vprašanji je novodošlemu gojencu vлил pogum; nato se mu je zresnil obraz, znižal je glas in nadaljeval v zaupnem tonu:

„Sedaj se pogovoriva o bolj važni zadevi! Hočem, da bova vedno prijatelja. Želim ti pomagati, da zveličaš svojo dušo. Če si bil doma priden, boš tu še bolj, kaj ne? Kdaj si bil nazadnje pri spovedi? Čuj! Moja srčna želja je, da bi bila nekoč skupaj v nebesih. Povedati ti hočem mnogo lepih reči, ki ti bodo v tolažbo.“

Gojenec je na taka vprašanja različno reagiral; sedaj se je smejal, sedaj zopet rdeval, zatislil oči ali povesil glavo; a don Bosco je med tem kot pravi veščak prodiral z očmi v globine njegove duše, spoznaval njegovo notranjost, značaj in zmžnosti.

* *

Drugemu novodošlemu gojencu je stavil vprašanje:

„Hočem biti tvoj odkritosrčni prijatelj. Veš kaj to pomeni?“

„Da mi boste dali kruha.“

„Ne to!“

„Da me boste dali izučiti rokodelstva.“

„Čuj! Jaz in vsi drugi tvoji predstojniki, bomo storili vse, kar bo v naši moči, da ti pomagamo rešiti dušo.“

Tretjemu gojencu je zopet dejal:

„Želim, da postaneš moj prijatelj. Ali veš, kaj pomeni biti don Boscov prijatelj?“

Rim. Sprejem pri sv. očetu sal. sotrudištva ob njegovem godu 11. maja 1930.

O vem," je odgovoril veselo gojenec, „To pomeni, da Vas bom moral ubogati. To bom tudi storil.“

„Tvoj odgovor je preveč splošen. Ti moraš don Boscu tudi pomagati?“

„V čem?“

„V delu za zveličanje svoje duše.“

Don Bosco je bil neizčrpen v sličnih domislekih. Vedno je znal zadeti pravi hip in priložnost, da bi gojencu povedal kako vzpodbudno besedo in ga spomnil na prevažno zadevo o zveličanju duše. Ko se je sprehajal po dvorišču obdan od gojencev, je temu ali onemu šepnil na uho:

„Marija, prečista Devica čaka, da ji izročiš svoje srce.“

„Bog hoče, da postaneš drugi sv. Alojzij.“

„Bog te je poklical semkaj za to,

da bi postal svet in kreposten.“ Kako je znal don Bosco vabiti svoje gojence, da bi dobro opravili sv. spoved. Vsako priliko je porabil v ta namen.

„Čuj, dragi moj, kdaj se boš pripravil na dolgo spoved iz vsega svojega življenja?“

„Kdaj se vidiva v spovednici?“

„Kdaj boš prišel, da očistiš svojo dušo?“

Gojenec, ki je slišal te in podobne besede iz ust bl. Janeza Bosca, je čutil v svojem srcu blagodejno spremembo in izročil se je njegovemu vodstvu brez pridržka. Besede, ki jih je don Bosco govoril na uho svojim gojencem, so imele čudovit vpliv in mnogi odrasli, celo cerkveni dostojanstveniki, so prihajali k njemu s prošnjo, naj tudi njim privošči tako besedo.

Ako je don Bosco videl, da je novo-došli gojenec žalosten in potrtn, ker ga muči domotožje, ga je dal takoj poklicati ter mu stavil nekaj šaljivih vprašanj, da ga je razvedril; nato ga je izročil kakemu dobremu tovarišu, da ga je tolažil in kratkočasil.

Kanonik Ballesio, ki je bil v mladih letih don Boscov gojenec, pripoveduje:

„Don Bosco je bil poln ljubezni. V tej ljubezni je popolnoma odpravil tisti umetni formalizem in tisto togo

strogost, ki odpira globok prepad med vzgojiteljem in gojencem ter preprečuje uspeh tudi največjim vzgojnim naporom. Vsa don Boscova avtoriteta je slonela na zaupanju in ljubezni. Z največjim veseljem smo mu odkrivali tudi največje skrivnosti svojega srca. Vsi smo se hoteli pri njem spovedovati, zato pa je tudi moral dolge ure presedeti v spovednici.“

Don Bosco je tudi tu postopal kot svetnik.

Služabnik božji Mihael Rua.

(Ob dvajsetletnici njegove smrti).

Bilo je 6. aprila l. 1910, ko je umrl v Turinu pobožen in ponižen redovnik, ki je s svojimi dobrimi deli izvršil prevažno nalogo, ki mu jo je poverila božja previdnost v korist ubogih in trpečih. Nekaj dni pozneje se je vil po turinskih ulicah sprevod, kakršnega mesto še ni doživelo. Nad 40.000 udeležencev je spremljalo preprost pogrebni voz tretjega razreda; ob cestah, koder se je pomikal sprevod, pa se je nagnetlo več ko 200.000 gledalcev, ki so prišli, da zadnjič pozdravijo in počaste ljubljene pokojnega. Mož, redovnik, kateremu je Turin priredil tako veličasten pogreb, je bil Mihael Rua, prvi naslednik blaženega Janeza Bosca. Sveta tišina in srčno ganotje sta trepetala nad množico. Tu in tam je spolzela po ožganem licu delavčevem debela solza. Otroci so v svoji južnjaški živahnosti stegovali roke in pošiljali poljube krsti, v kateri je ležal od trudov osiveli duhovnik. Gospodje in gospe so se pobožno križali. Žalni sprevod je krenil čez most nad reko Pad in zavil v prijazno dolino Valsallice, kjer so že od l. 1888. počivali ze-

meljski ostanki blaženega Bosca. Ob strani svojega ljubljene očeta bo Mihael Rua užival svoj večni počitek. Don Bosco je namreč obljubil devetletnemu Mihaelu Rui, da si bosta vse delila na polovico. Mali Mihael je tedaj hodil v šolo k šolskim bratom, kamor je tudi don Bosco večkrat prihajal spovedovat dečke in opravljat službo božjo. Nekoč se je Rua približal don Boscu in ga prosil za podobico. Blaženi mu je ponudil levico, z desno pa je naredil, kakor bi jo hotel presekati, in je rekel: „Na, Mihec, vzemi! Midva si bova vse delila na polovico.“

In res sta si vse pošteno delila: trude in skrbi, delo in jelo, časti in službe in slednjič tudi grob vse dotlej, dokler niso relikvij blaženega don Bosca prenesli v svetišče Marije Pom. Zakaj bi si ne delila kmalu tudi svetniškega sijaja? Saj je razprava o blaženstvu božjega služabnika Mihaela Rua že precej napredovala. Podprimo to zadevo s svojimi molitvami v goreči želji, da bi čimprej tudi njega gledali v oltarski slavi.

Kako je don Bosco zaupal v božjo previdnost.

Don Boscu se je zdelo kot znamenje premajhnega zaupanja v božjo previdnost, ako je kdo hranil, zbiral in deval na kup, zato da bi lahko zadostil poznejšim potrebam. Rekel je celo, da s tem krivico delamo Bogu in njegovi previdnosti.

L. 1879. je bila salezijanska družba v velikih gmotnih stiskah. Zvečer 29. aprila se je vpričo več duhovnikov

pri rokah, ako bi bilo treba slučajno šteti kakšno večjo svoto.“

„Ne skrbi! Najprej je treba plačati tistim, ki danes zahtevajo. Za druge bo že Bog poskrbel.“

„Tisto malenkost, ki jo še imamo v blagajni, sem že za drugo določil. Čez štirinajst dni jo treba plačati menico za 28.000 lir, radi tega denem na stran vse, kar morem, da bomo

Rim. Odkritje don Boscovega spomenika. Mladina prinaša cvetja.

razvil med don Boscom in don Ruo, ki je bil takrat družbin prefekt in ekonom, tale razgovor, ki je značilen za oba: za don Bosca, ker veje iz njega neizmerno zaupanje v Boga, za don Ruo, ker nam kaže njegovo modro skrb za skupnost.

„Čuj, Rua, upniki hočejo imeti denar. Ti pa jih pošiljaš proč brez denarja.“

„Saj jih moram, kajti naša blagajna je prazna.“

„Potem pa prodaj obveznice, kar jih še imamo. Tako ugodimo vsaj najnujnejšim zahtevam.“

„Obveznice so večidel že prodane. Nekaj jih pa vendar moramo imeti

ogli, ko poteče rok, s čim plačati.“

„Nikar! To je vendar nespametno, da bi s plačilom dolgov, katere lahko poravnamo, odlašali samo zato, da bi nabrali svoto, s katero bi mogli potem plačati dolg, ki šele čez štirinajst dni zapade.“

„Naši mali upniki se dajo še kako potolažiti... kaj pa bo potem, ko bo treba toliko naenkrat šteti?“

„Za to, kar bo, bo že Bog poskrbel. Za danes pa skrbimo mi. Zato daj upnikom, kar imaš. Če devljemo denar na stran in skrbimo za jutri, zapiramo takorekoč vrata božji previdnosti in ji ne damo, da bi skrbela za nas.“

„Toda pamet nam veleva, da mislimo tudi na prihodnost. Saj smo že večkrat skusili, kako je, kadar ni denarja pi hiši. Novo posojilo je bilo treba najeti, da smo staro plačali. Dolg na dolg: tako pridemo na boben.“

„Čuj!“ je zaključil don Bosco, „ako hočeš, da bo previdnost božja skrbela za nas, pojdi in daj upnikom, kar imaš. Drugo pa prepusti božji previdnosti, naj se zgodi, kar hoče.“

Ivan Delpin

Sestra Marija Mazzarello, prva predstojnica Hčera Marije Pomočnice.

ZRTEV.

Rekli smo že, da je M. Mazzarello živo slutila, da so ji dnevi štetí. To pot je svojo slutnjo jasno in brez ovinkov razodela isti sestri Pasotto, o kateri smo govorili že v prejšnjem poglavju. Poklicala jo je k sebi in ji dejala:

„Čuj, hčerka moja, bi mi hotela v nečem ustreči?“

„Da, mati, in prav rade volje.“

„Bi ti hotela odpotovati v Ameriko? Tam potrebujejo takih delavk božjih...“

Sestra ni pričakovala takega vprašanja, zato se je nekoliko zmedla in ni takoj odgovorila.

„Se ne čutiš? Žalosti te misel, da me boš morala zapustiti?“

„In še kako, mati...“

In vendar, draga hčerka, tudi, če ne odpotuješ, se bova morali ločiti in sicer za vedno; kajti še v tem letu mi odbije zadnja ura.“

„Toda, mati, čemu govorite vedno o smrti, ko vendar veste, da nas žalosti že sama misel nanjo.“

„Ker jo slutim...“

Za hip je umolknila, kot bi iskala besed, da lažje izrazi svojo misel. Nato je mirno dejala:

„Gospod me je uslišal. Žrtvujem svoje življenje za blagor naše ustanove, za ono judovsko deklico, ki se ni dala krstiti — in za toliko drugih namenov. Tudi ti, hčerka, se žrtvuj iz ljubezni do Jezusa, ki ti bo obilno poplačal.“

Zraven je pa še pristavil: „Ne morem dobiti takega ekonoma, ki bi bil z mano enih misli in ki bi vedel, kaj se pravi, popolnoma se prepustiti božji previdnosti, in ki bi ne spravljal na kupček za jutri in za pojutrišnjem. Kdo ve, če nismo prav radi tega v tako velikih težavah, ker premalo zaupamo božji previdnosti in preveč svojim računom. Tako je: ako se clovek rine v ospredje, tedaj se pa Bog umakne.“

„Sestra jo je v solzah zagotovila:

„Da, mati, pojdem v Ameriko, prav zares pojdem! — Toda, vi, mati?“

V veliki žalosti je zapustila njeno sobo in v vsej naglici pohitela k don Boscu, ki je bil tiste dni v Nizzí. V eni sapi mu je povedala:

„Don Bosco, naša mati mi je to in to zaupala. Ali ne bi mogli vi preprečiti nesrečo? Prosite Gospoda, naj nam še ohrani mater...“

„Žrtev je Bogu všeč,“ je rekel služabnik božji — „zato jo je sprejel.“

Tedaj je s. Pasotto v veliki ljubezni vzkliknila:

„Naj vzame torej Gospod mene namesto matere! Pripravljena sem!“

„Prepozno!“ se je oglasil don Boscov odgovor.

Sestra ni silila dalje v don Bosca, kajti vedela je, da njegov duh prodira v bodočnost. Šla je in se začela molče pripravljati za vožnjo čez morje.

NA POTI.

Iz Amerike so vedno in vedno prihajala poročila, ki so vsa izzvenela v prošnjo: Don Bosco, delavev primanjkuje! Pošljite jih! Nadškof iz Buenos Ayresa mu je pisal in ga rotíl: „V teh krajih je potreba po misijonarjih neizmerna. Pri usmiljenju našega Gospoda Jezusa Kristusa vas rotim: prihitite mi na pomoč, pomagajte tolikim dušam do zveličanja!“

Don Bosca so te in enake prošnje ga-

nile; sklenil je zopet odposlati čez morje četo svojih sinov in hčera, pa naj ga je stalo še toliko žrtev.

M. Mazzarello, ki je vsa gorela za zveličanje duš, je z radostnim srcem ugodila želji don Boscovi: izbrala je cvet svojih hčera, čednostne in pogumne, da jih pošlje v neznane kraje. Dasi je čutila, da ji moči pojemajo, da se komaj drži na nogah, je vendar pospremila misijonarko v Turin, kjer so se pridružile misijonarjem in od tam v San Pier d'Areno.

S. Pasotto, ena izmed misijonark, pa je med potjo vprašala:

„Ali zelo trpite mati?“

„Da, vendar ne toliko, kolikor trpe duše v vicah.“

„Kje čutite bolečine?“

„Kakor bi kdo z ostrim nožem vrtal in rezal v ušesu in pod sencii...“

„Uboga mati! Toda kako in kdaj ste se nalezla te krute bolezni?“

„V mladih letih. Vstajala sem prav zgodaj in hitela k rani maši. V hiši nismo poznali budilke, zato sem se često napolnila k cerkvi ob dveh, ob treh po polnoči, ko je bril veter in pritiskal mraz, da je škripalo pod nogami. Ko sem prišla s sestiro Felicino k cerkvi, so bila vrata navadno še zaprta, zato sva se stisnili druga k drugi, pokleknili na mrzle stopnice in čakali, da se vrata odpro. Izpod neba je snežilo ali je pa vel mrzel veter, da so nama šklepetali zobje in drgetalo telo... Zdaj čutim posledice. Potrpimo! Jezus je v hlevcu trpel vse hujši mraz. Toda pustimo spomine! O toliko rečeh bi vam rada govorila, pa sem tako izmučena... tako brez moči!“

V San Pier d'Areni jo je napadla huda vročina, da je morala leči. Misijonarji in misijonarko so pa preživeli lep dan v družbi duhovnega očeta don Bosca. Godba je svirala, pevec so peli in govor je sledil govoru. Žalostne misli so obhajale M. Mazzarello, ko je poslušala to nedolžno veselje; hotela je vstati, pohiteti med svoje hčerke in jim povedati kaj lepega in dobrega, kakor bi ji narekovalo srce. Toda ni mogla. Priklenjena je na posteljo. Pa naj don Bosco spregovori odhajajočim sestram!

Don Bosco je res v kapelici zbranim misijonarkam govoril:

„Pojdite, drage hčerke, in delajte! Toda vsaka izmed vas delaj za eno in ne za tri, da se ohranite krepke in zdrave, da boste

čim več lahko storile v čast božjo. Ve odhajate, res je. Toda ločitev je samo telesna, kajti v duhu nas bo družila sveta vez naših pravil. Ljubite se med seboj! Vesele in žalostne trenutke svojega življenja darujte Jezusu! Ljubite z vsem srcem mladino! Često bodo otroci razposajeni. Tedaj vam bo treba ljubezni, ljubezni, ljubezni! Naj vas ne straši nobena žrtev, kadar gre, da rešite eno samo dušo. Pomnite: kdor reši eno dušo, zagotovi svoji zveličanje!“

Minul je dan. Naslednje jutro bi se morali misijonarji vkrcati na ladjo in odpluti na francosko stran v pristanišče Marsej, odkoder naj bi jih parnik prepeljal čez ocean. M. Mazzarello je po vsej sili hotela spremiti svoje hčerke vsaj do Marseja in od tam pohiteti v Saint Cyr (Sen Sir), da obišeče tamošnje sestre.

„Obljubila sem hčerkam v Saint Cyr, da jih obiščem: zato hočem držati besedo.“

Sestre misijonarko so se bale za njeno rahlo zdravje, zato so jo hotele odvrniti od tega sklepa.

„Mati, pisale jim bomo, da radi zdravja ne morete priti!“

„Ne, ne, smatrale bodo to samo za izgovor. Uboge hčerke, bogve, kako nam čakajo.“

Sestre so poklicale zdravnika, naj on pove svoje mnenje. Zdravnik jo je površno preiskal in se izrazil, da brez skrbi lahko vstane in se poda na potovanje. Mati je bila vesela odločitve.

Sestre pa je navdajala obenem radost in bojazen. Veselile so se, da jih mati spremi in bale so se, da bi se materi ne prigodilo na poti kaj hudega.

Ladja je dvignila sidro in odplula proti francoski obali. Na njej so se nahajali misijonarji in M. Mazzarello s sestrami. Vročina ni zapustila matere niti za hip. Siloma se je premagovala, da ji je vedno krožil nasmeh krog usten. Učila je z zgle-dom, a tudi z besedami je skušala opogumiti misijonarko:

„Pogum, sestre! Pride čas, ko bo vaš križ zelo, zelo težak, tedaj pa ga še z večjo ljubeznijo objemite! Pomnite dobro, da se trnje, čigar bodljave prenesete iz ljubezni do Jezusa, spremeni v cvetje. Zaupajte v Marijo. Ona vam bo vedno mati! Jaz bom za vas molila na tem in na onem svetu.“

S. Pasotto, preprosta, kakor je bila, se je drznila vprašati:

„Mati, po smrti pridete k meni?“

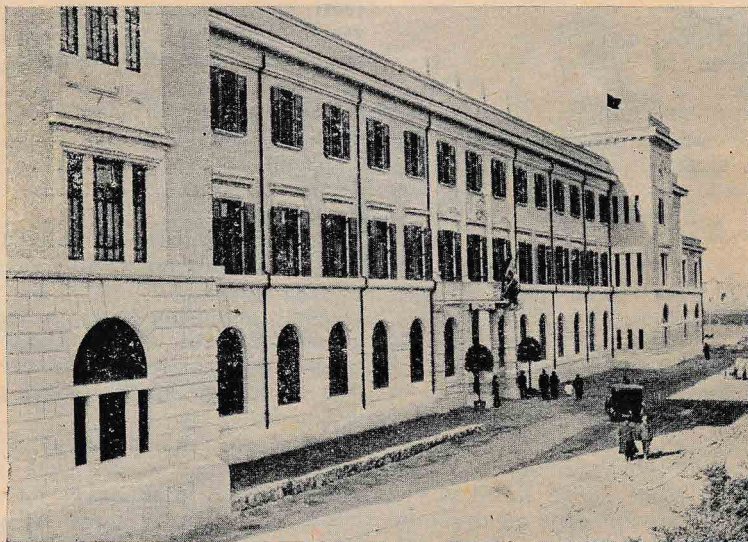
„Da, pridem, če bo Bog dopustil; tedaj ti bom lažje pomagala, kakor sedaj.“

Medtem so dospeli v Marsej. Ker se je ladja nekaj pokvarila, so morale sestre ostati v mestu tri dni. Nastanile so se v hiši, kjer jim je nedostajalo vsega. Še celo slamnjače so si morale sešiti same in jih napolniti s slamo. Na takem betlehemskem ležišču so spale mati in hčerke tri noči.

Sobotnega dne 2. februarja je dospel tudi don Bosco. Prihittel je za svojimi

se mati nahaja v resni nevarnosti.

Temna žalost je legla na uboge sestre. Hitro so sporočile v Nizzo o žalostnem materinem stanju; od tam se je bridka vest raznesla po vseh zavodih, kjer so takoj začeli goreče moliti za drago bolnico. Kljub tolikim molitvam se je nevarnost večala. Zdravniki so ubogo mater naravnost mučili s pekočimi obliži; izrezavali so ji kožo v kosih, ko dlan velikih. In vrhu tega jo je tresla huda mrzlica. M. Mazzarello je neznansko trpela, a trpela je vdano, z njenega obličja je seval

Rim. Novi sal. zavod „Pija XI.“

sinovi in hčerkami, da jih zadnjikrat pozdravi, blagoslovi in jih osebno priporoči poveljniku ladje.

Odbila je ura slovesa. Don Bosco je blagoslovil sinove in hčere, ki jih je Bog izbral za delavce v svojem vinogradu v Ameriki.

M. Mazzarello je objela in poljubila vsakatero izmed odhajajočih hčera. Od ginjenja je plakala.

ZGODBA O SMRTI.

Po odhodu misijonark v Ameriko, je mati zapustila Marsej in pohitela v Saint Cyr, kjer so jo sestre sprejele z velikim veseljem. Toda to veselje je trajalo le za hip, kajti bolezen materina se je pojavila v vsej krutosti. Zdravnik je dognal hudo vnetje prsne mreže in dostavil, da

mir. Ni jadikovala, ni tožila.

Bolezen se je zavlekla, a ni odnehala; vedno silneje je pritiskala na bolnico in jo tirala vedno bližje h grobu. Mati se ni plašila ob misli na smrt. Le eno si je želela, umreti v Nizzi, v središču ustanove. Prosila je Gospoda, naj jo usliši in ji da toliko moči, da se bo mogla vrniti v Nizzo Monferrato.

Gospod je uslišal njene prošnje. Vročina je ponehala, bolečine so jo v toliko zapustile, da je lahko šla na potovanje, dasi so ji kolena klecala od slabosti.

Ustavila se je v Nizzi Marittimi, kjer se je srečala z don Boscom. Prosila ga je, naj jo blagoslovi. Nato ga je zaupno vprašala:

„Don Bosco, povejte, ali ozdravim od te boleznii?“ Služabnik božji je sprva

obrnil govor v drugo smer, potem pa je z nasmehom začel pripovedovati:

„Nekega dne je smrt potrkala na samostanska vrata. Sestra vratarica jih odpre. Smrt ji reče:

„Pojdi z menoj!“

„Ne morem.“

„Zakaj?“

Katera sestra me potem nadomesti?“

Smrt ni silila vanjo, stopila je v samostan in je vsaki sestri, ki jo je srečala, dejala:

„Pojdi z menoj!“

Toda nobena ji ni marala slediti, starki koščeni, ki ji je kosa visela čez ramo. Učiteljice so našle celo vrsto izgovorov.

„Ne morem pustiti šole, kar na lepem; čaka nas še toliko in toliko dela!“

Novinke so ji zagotavljale:

„Smo komaj stopile čez samostanski prag in smo jedva na prvi stopnji popolnosti. Preden dosežemo vrhunc, bo še dosti vode steklo. Vsled tega ti nikakor ne moremo slediti. Pridi pozneje, morda čez petdeset, morda čez sto let.“

Učenke so se pa kar zvonko zasmejale, ko so zagledale grdo starko, da ji ni bilo moči radi veselega vrišča izpregovoriti besedice. Osramočena in polna nejevolje je tedaj krenila v kuhinjo. Sestra kuharica je na prvi pogled sodila, da je beračica, zato ji je ponudila dva, tri kuhane krompirje v bogajme. Smrt ji pa suho dej:

„Pojdi z mano!“

„Kam pa?“

„Na oni svet!“

Sedaj si jo sestra kuharica, ki je bila obilna ženska, ogleda od nog do glave in zapazi tudi bridko koso. Brž jo spozna. A ne mislite, da se jo je sestra ustrašila. Kaj še! Pomilovalno jo je pogledala in ji dejala:

„Ta je pa lepa! Pustim naj na ognju ponve, kozice in lonce, da se vse vkup zasmodi in naj ti sledim! O ti prismoda ti, taka! Pojdi drugam, ti pravim!“

In že je segla po kuhalnici, da bi starko malce potipala; toda smrt je že odbrzela iz kuhinje in vsa jezna pridrvela pred samostansko predstojnico.

„Naprej! — je ukazala — sledi mi!“

„Ne morem. Kako naj zapustim svoje hčerke? Nimam poguma!“

Zaman vsi izgovori. Odpotovati moraš nemudoma. Predstojnica si, zato moraš svetiti vsem z dobrim zgledom. Vstani hitro in pojdi z menoj na oni svet! Takoj!

Predstojnica je povescila glavo in šla za smrtjo.

M. Mazzarello je pazljivo poslušala don Boscovo zgodbo in si mislila sama pri sebi:

„Razumem. Zgodi se volja božja!“

Na zunaj pa ni pokazala, da don Bosca razume, boječ se, da bi prehudo užalostila navzoče sestre. Poslovala se je od don Bosca in odpotovala v Nizzo Monferrato.

V Nizzu so jo sestre novinke in gojenke že nestrpno čakale. In ko so jo ugledale, so ji zletele naproti, pozabivši na vsak red in disciplino ter jo veselo obkrožile; kakor v triumfu so jo nato spremile v zavod in v cerkev Matere milosti, kjer so zapele slovesni Te Deum. Mati je pred oltarjem kleče nepremično zrla v tabernakelj, v obeh so se ji lesketale solze. Sto pogledov je počivalo na njej in iskalo sledov prestanega trpljenja, še bolj pa, da se načudijo nebeškemu miru, ki ji je odseval z obličja.

Nato je pa zasvirala godba, zadonele so pesmi, sledili so pozdravni govori; vse je bilo veselo tisti dan, kajti mati se je vrnila med hčerke.

Očetovo slavlje.

V knjigi življenja beremo, da domovina ne časti svojih prerokov. Zdi se, da je Bog v izrednem življenju bl. Janeza Bosca hotel izjemo. Že v življenju ga je slavila domovina, neprestano slavlje so dnevi po njegovi blaženi smrti. Posebno pa smo to opazili na prvi praznik, ki ga je sv. cerkev postavila na čast Blaženemu. Kakor

v dneh proglasitve blaženim, prav tako je znova oživel svetišče Marije Pom. kristjanov v Turinu. Marija je znova poveljevala svojega zvestega služabnika. Med slovesno tridnevnicco so prihajali romarji od vseh strani. Iz Poljske je priplul v zrakoplovu salezijanec Nj. E. kardinal Hlond. Veliki občudovalci blaženega očeta: škof iz

starodavnega mesta Vercelli, dva misijonska škofa iz Južne in Severne Amerike, so se v teh dneh poklonili pred oltarjem našega ustanovitelja in skupno s številnimi romarji opravili svojo romarsko pobožnost. Don Boscovo ime je bilo središče misli in pobožnih čustev. Zunanja slovesnost je dajala slavju še pristrčnejši izraz. Vsak dan je bila slovesna pontifikalna sv. maša. Govorniki so vzneseno opevali

Albert Jožef Ci-Pacen v evropski obleki.

slavo Pomočnice, ki se razodeva v čudežnem življenju ubogega pastirčka iz Becchi, turinskega apostola.

Izredni dogodek na predvečer praznika je iznenadil romarje. Kardinal Hlond je v baziliki Pomočnice krstil 18-letnega Kitajca Ci-Pacen-a. Pravi Kitajec je. Vsa njegova zunanost govori o tem: črni lasje in tiste kitajske oči. V cerkvi je zašustelo in nemirno premikanje glav je razodevalo ljudsko radovednost, ko se je cerkveni knez ustavil z novokrščencem pred krstnim kamnom. Namestnik Kristusov je obli

njegovo čelo. Bil je trenutek božjega preropenja. V svetišču je zavladala grobna tišina. Ljudska duša je doživela svetost trenutka, začutila srečo novokrščenega brata; v molku je množica sklonila glave v tihi prošnji k Materi krščanstva.

Novokrščeni je prejel imeni: Jožef, Albert; postal je otrok božji. Zarelo je v tej božji uri oko srečnega brata. Dolgo je molil pred sliko Pomočnice. Med molitvijo pa se mu je utrnila solza, rdeče ustnice so zadrhtele in rahla rdečica je silila na rjavkasto obličje, znamenje težke misli. Je li nesrečen? Ne! Spomin na brate, ki ne poznajo Učenika in Njegove ljubezni, mu greni občutje sreče. Molil je ob tisti sveti, srečni pa tudi težki uri: „Moj Bog, našel sem Tebe, luč, življenje. Glej, Gospod, na milijonsko množico tvojih otrok in mojih bratov; ne poznajo Te. Pokaži jim pot k vrelec milosti, v tvojo sveto cerkev!“

Ugašala je zadnja lučka na kupoli svetišča ob nogah brezmadežne Pomočnice, ki kraljuje nad ustanovo Blaženega, zvezde so vstajale na obzorju. V svetišču so pobožni romarji v molitvi pričakovali mlade zore.

Ob prvem svitu je zadonel iz stolpa jutranji: Ave. Bil je dan Marijin, sobota, praznik očetov. Veselo je zakipeło življenje v Oratoriju prav kakor tedaj, ko se je vračal oče. Množice so hitele v božji hram. Prišla je tudi mladina, mlada kakor dan očetov in se približala v spremstvu staršev angelski mizi. V duhovnikovih rokah je zablestel zlati ciborij, mladostni obrazi so zažareli ob združitvi z Jezusom-prijateljem. Don Boscova slika na oltarju pa se je kopala v zlatih žarkih. Smehljaj se je oče kakor tedaj, ko je bil sam med otroki z zlatim ciborijem.

Duhovnik ni odložil ciborija, ker še vedno so prihajali mladi gostje z željo, da se nasitijo. Mladina, vsa božja, je sklepala roke in molila; oko je sijalo, ker je sam Jezus prižigal kres ljubezni. O sveta pojedina, srečna mladina, ki se hraniš s kruhom močnih in piješ

kri Gospodovo, pijačo čistih!

Ljudstvo je prihajalo v velikih procesijah pred oltar blaženega očeta. Čudoviti prizori! Matere so s solzami v očeh dvigale svoje otročičke in jih približale blaženim ostankom s prošnjo: Oče, blagoslovi še mojega!“ Mož se je zamišljeno sklonil pred podobo in prosil zase, za svoj dom. Oko mladostnika je mirno počivalo na obrazu očetovem; bil je srečen, uverjen, da ga oče čuje. Želel je ostati tu, pri očetu, toda pritiskale so nove množice

V zahvalo Mariji Pom., v čast bl. Janezu Boscu za prejeto milost. Vsaka opeka nova milost!

Tudi drugje proslavljajo bl. Janeza Bosca. V Valsaličah, kjer so počivali prej njegovi telesni ostanki, so mu zgradili krasen oltar. Načrt je izdelal inženir Moma iz Vatikanske države. Preproste črte združene v krasno harmonijo so lepa podoba don Boscove svetniške duše. Nad oltarjem je umetno dovršena reliefna slika Blaženega. Pod njo je na zidu pritrjena plošča

*Spominska plošča
materi Marjeti.*

in treba se je bilo ločiti. „Oče, daj, da zmagam,“ je bila beseda ob slovesu in izginil je med množico.

V teh dneh se je znova pokazal izvirni greh bazilike. „Premajhna je,“ so dejali. Že dalj časa so mislili predstojniki na povečanje svetišča. Letos je dozorel sklep in lotili so se dela. Načrt povečane bazilike je umetniško izdelan; posebno umetniško je zamišljen načrt za oltar blaženega Bosca. Velik je proračun za novo zgradbo, veliko pa je tudi zaupanje v Pomočnico in priprošnjo Blaženega. Marija s svojim zvestim služabnikom, ki sta gradila prvi dom, bosta dovršila monumentalno zgradbo. Komaj so začeli, in že se kaže posebna pomoč božja. Dnevno prihajajo darovi s pripombo:

iz alabastra, ki hrani dragocene relikvije. Dve svetiljki ob straneh ožarjata milostno podobo in svete ostanke Blaženega. V nedeljo po prazniku je oltar blagoslovil naš vrhovni predstavnik vlč. g. Rinaldi. Trumoma je prihitelo pobožno ljudstvo, da prisostvuje slovesni blagoslovitvi.

„Blažene prsi, ki so te dojile,“ je vzkliknila evangelijska žena, ko je slišala Učenika in videla njegova dela. Tako je tudi tu. „S sinom bodi počeščena tudi njegova mati,“ je dejalo ljudstvo in se pripravljalo na nov praznik, proslavo ponižne don Boscove mamice. In prav je tako. Delila sta si križe v življenju, naj delita še slavo! 27. april letošnjega leta je bil določen za to proslavo. Na hodniku,

kjer je stala prva hišica za ubogo mladino, sad njunih žrtev, so vzdali umetniško izdelano ploščo v spomin ljubljeni mamici z napisom:

„MAMICA MARJETA

je preživela v Oratoriju ob strani svojega sina bl. Janeza Bosca deset let v delu, ubožtvu in molitvi. Vedno vesela, je skrbela z materinsko ljubeznijo za prve dečke Oratorija; hranila in oblačila jih je ter poučevala v strahu božjem. Rojena v aprilu 1788. v Capriglio pri Asti, umrla v tej hiši 25. novembra l. 1856.“

Umetnik je globoko doumel pomen teh besed. Mrzlemu marmorju je vdihnil vso toploto ponižne in dobre don Boscove mamice. Mamica Marjeta se rahlo smehlja prav kakor v onih dneh, ko je še bivala v Oratoriju med dragimi dečki.

Vrhovni predstojnik je v slavnostnem govoru naglašal tole misel: „Plo-

šča je izraz naše hvaležne ljubezni do mamice, ki je bila svojemu sinu bl. Janezu Boscu, v onih dneh angel varuh in pomočnik. Ni se učila vzgoje-slovja, pa poznala je zlat pravilnik dobre vzgoje: katekizem. Katekizem je bilo življenjsko vodilo vsem njenim otrokom in še posebno Janezu. Vse, kar je dobrega storil pozneje kot duhovnik, je sad tega zlatega nauka.“ Materam, ki so v velikem številu prisostvovala redki slavnosti, je dejal: „Hočete, krščanske matere, uspešno vršiti svojo vzvišeno nalogo, poslužite se pri vzgoji katekizma.“ H koncu se je obrnil na mladino. „Vi, sinovi, pomislite, da vam je dobri Bog dal vaše matere za angele varuhe na poti življenja. Ljubite in spoštujte jih, kakor je bl. Janez Bosco spoštoval in ljubil svojo dobro mamico.“

Prelep nauk tudi tebi, slovenska mati in tebi, otrok slovenskih staršev!

Bl. Janez Bosco in Franc Crispi.

Viharno leto 1848., ki je tudi slovenskega kmeta oprostilo grajščinskega jarma, je pregnalo med drugimi tudi Frančiška Crispija, tega pozneje tako znamenitega moža, iz domovine. Zapustiti je moral Sicilijo. Nastanil se je v Turinu, kjer je nekaj časa sodeloval pri listu: „Risorgimento.“ Kmalu pa je pustil sodelovanje ter prosil za službo občinskega tajnika v Verlongo.

Toda županstvo je njegovo prošnjo odbilo. Crispi je tako prišel v veliko zagato: bil je brez službe in brez denarja.

V teh razmerah se je l. 1852. prvič sešel z bl. Janezom Boscom.

Nekega dne se je vračal don Bosco s svojimi gojenci s sprehoda. Srečali so moža z mrkim, upornim obrazom in žalostnim pogledom. Don Bosco je zapazil tučca in v svoji bistrumnosti premočil njegov položaj. Stopil je k njemu in ga nagovoril: „Gospod, Vi se počutite slabo; ali Vam morem pomagati?“ Tujec je bil presenečen. Priznal je, da že delj časa ni ničesar jedel. Don Bosco ga je povabil s sabo h kosilu. Pri isti mizi so sedeli: Don Bosco, njegova mati, nekateri gojenci in Francesco Crispi.

Poldrugi mesec je Crispi užival gostoljubnost prijaznega gostitelja. Don Bosco je spoznal, kako ognjevitega in podjetnega duha je njegov gost. Rad se je razgovarjal z njim o visokih načrtih, ki si jih je snoval podjeten Sicilijanec.

Pozneje se je Crispi nastanil v skromni sobici blizu bazilike Consolata. Don Bosco ga je tudi tukaj često obiskal, poskrbel mu hrano, večkrat mu poslal denarja in nekoč celo par novih čevljev. Crispi je s hvaležnim srcem sprejemal podporo, katere je bil v tistih časih tako potreben.

Pogosto je razkril don Boscu tajnosti svoje duše. Bil je srečen, če je mogel preživeti nedeljo pri don Boscu.

Pozneje se je spremenilo razmerje. Crispi se je dvignil na višino moči in slave.

V svoji visoki službi pa se ni nikdar sramoval preprostega don Bosca in dobrot, katere je užival pri njem v času pomanjkanja in stiske.

L. 1878. sta se oba moža ponovno sešla v Rimu. Blaženi Bosco je šel po naročilu sv. stolice k Francescu Crispiju, ki je bil tedaj notranji minister. Posredoval je, da bi vlada ne ovirala kardinalov

pri volitvi novega papeža. Crispi je sprejel don Bosca s prisrčnim veseljem. Zaupno in domače se je pogovarjal o turinskih razmerah. Zanimal se je za razvoj Oratorija v Turinu, ter nenadoma pripomnil: „Ali se še spominjate, kako sem večkrat prišel k Vam k spovedi? Don Boseo se je v svoji nežnočutnosti delal, kot bi pozabil. Smeje pa je dostavil: „Pripravljen sem Vas tudi sedaj spovedati.“ Poslovala sta se kot stara, iskrena prijatelja.

Crispi ni tudi v poznejših letih pozabil don Bosca in njegove pomoči, katero je prejemal v času bede. Po smrti blaženega očeta so njegovi sinovi želeli, naj bi truplo njih ustanovitelja počivalo v Valsaličah, ne pa na javnem pokopališču. Zakoni so temu nasprotovali in le notranji minister je mogel napraviti izjemo. Crispi je tedaj izkazal zadnji znak hvaležnosti svojemu nekdanjemu dobrotniku, ter dovolil, da se truplo našega nepozabnega očeta pokoplje v Valsaličah.

Vzor salezijanskega sotrudnika.

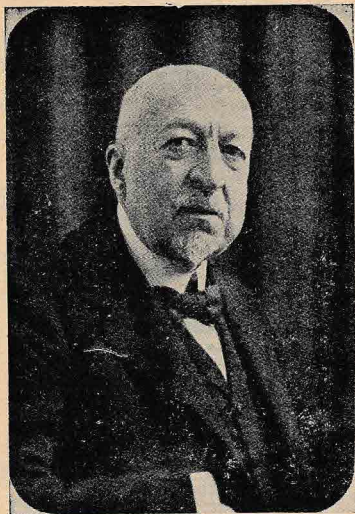
Mož, ki je globoko doumel pomen don Boscovega gesla: „Daj mi duše, drugo vzemi,“ je blagi salezijanski sotrudnik grof Rebaudengo. Obdarovan z najlepšimi zmoglostmi duha in telesa, je bil v svoji mladosti strogo krščansko vzgojen. Tej vzgoji se moramo zahvaliti, da ga smemo prišteti številu onih mož, ki žive le Bogu in narodu. Še danes se s hvaležnostjo spominja svojih pobožnih staršev, ki so mu dali največji zaklad: krščansko vzgojo. Njegov dobri oče ga je že v prvi mladosti navajal, kakor sam priznava, k delu, varčnosti in ljubezni do revežev, kar je posebna značilnost v življenju tega moža. Zato ni nič čudnega, da je v bl. Janezu Boscu začutil sorodno dušo in se oklenil z vso ljubeznijo njegovih idej. Dasi je član bogate in plemenite grofovske rodbine in se mu je smehljala krasna bodočnost, ni krenil kakor večina njegovih sodobnikov, na pota sebičnega materializma. Njegovo oko je bilo vedno usmerjeno k čednostnim vzorom. Glas Gospodove postave in upravičene težnje naroda so mu pravec na njegovi življenski poti. V strahu božjem in požrtvovalni ljubezni do bližnjega se loti vseh važnih poslov. Več let je bil narodni poslanec in pozneje član senatorske zbornice. Danes živi v pokoju v Turinu. Vse njegovo zasebno in javno življenje priča o njegovem globoko verskem pojmovanju življenja. Gospod Rebaudengo je v

teoriji in praksi odločen kristjan. „Vse za druge, zase nič,“ je izrazita poteza, ki jo opažamo v njegovem bogoljubnem življenju.

Od kod ta njegova čudovita moč? Razumel je veličino življenja po veri, zlasti pa veličino dobrih del, storjenih za bližnjega. V ponižni molitvi je našel oporo vsemu svojemu stremljenju; tej ponižni molitvi se mora zahvaliti, da je kljub visoki starosti ostal mladosten in svež. Dnevno prisostvuje najsvetejši daritvi in večkrat med tednom se približa z največjo pobožnostjo k angelski mizi. Globoko razume pomen pravega duhovnega ubožtva. Dasi sila bogat, živi vendar v največji skromnosti. Zaman ga iščeš na veselicah, pri hrupnih zabavah, ne najdeš ga v gledališčih; le v resnem delu in dnevni žrtvi je njegovo veselje. Le v najnujnejšem slučaju se posluži automobila; navadno hodi peš.

Vsa njegova zunanost govori o plemeniti notranjosti tega moža. Skromen je sicer v nastopu, vendar izžareva iz njegove osebnosti tisto molčeče dostojanstvo, ki krasi apostolske može. Njegova obleka je primerna stanu, a preprosta. Še sedaj nosi površnik, ki ga je pred 30 leti ob poroki dobil v dar od svojega očeta. Ni pa stiskač. Njegovo srce je čuteče, vedno pripravljeno pomagati. Kakor naš blaženi oče, je tudi on srečen med reveži. Ne osrečuje ga toliko hvaležnost ubogih, srečen je v zavesti, da se je z dobrim delom

približal Kristusu. V gospodarstvu se omejuje na najpotrebnejše izdatke z namenom, da čim več prihrani za karitativno delo. Ni socialne potrebe, da bi gospod grof ne priložil svojega daru. V vsem karitativnem delu pa ga vodi prava evangelijska taktika: naj ne ve levica, kaj da desnica. Previdno se izogne vsaki pohvali, vesel in srečen, da je pomagal. To se je posebno pokazalo ob priliki blagoslavitve temeljnega kamna novemu misijonišču,

Grof Rebaudengo.

ki ga gradi salezijanska družba z njegovim kapitalom. Ljubeznivo se je zahvalil vrhovnemu predstojniku za povabilo k slovesnosti in ostal doma.

Z veliko ljubeznijo in zanimanjem spremlja razvoj don Boscove ustanove, posebno mu je pri sreju revna in zapuščena mladina. Oko mu mladostno žari, ko obišče svoje mlade, prijatelje, rokodelce v turinskem Oratoriju. Že več let deluje v vrstah naših blagih sodelavcev. Od l. 1922 je predsednik mednarodne zveze salezijanskega sodelavstva. Odkar pa mu je umrla blaga soproga, s katero je preživel več let v srečnem zakonu, je vse njegovo mišljenje usmerjeno v delo za

bližnjega kakor pravi sv. Pavel: „Ne oženjen pa skrbi le zato, kar je Gospodovega, kako bi ugajal Bogu.“

Prepričan o resničnosti svetopisemske besede, da prava ljubezen ne mine, je zgradil trajen spomenik svoji pokojni ženi. Kakor sem že omenil, je dal salezijanski družbi na razpolago potrebno vsoto za zgradbo velikega misijonišča z namenom, da se v njem vzgajajo mladeniči obrtniki, ki žele svoje življenje posvetiti vzvišenemu misijonskemu delu. Dovršena zgradba bo krasen spomenik krščanske dobrotelčnosti, v kateri bo prostora za 300 misijonskih kandidatov.

Ko je naš vrhovni predstojnik obvestil o tem novem podjetju sv. očeta Pija XI., se je sv. oče silno razveselil, tembolj, ker je ustanovitelj tega dela katoliški laik. V znamenje hvaležne ljubezni je odlikoval gorečega sodelavca z Velikim križem reda Pija IX. S to najvišjo cerkveno odliko je združeno dedno plemstvo.

Da proslavi blagega dobrotnika in mu izroči visoko odlikovanje, je naš vrhovni predstojnik zbral vse gojence Oratorija s številnimi sodelavci k družinskemu slavu. Vlč. g. Rinaldi je otvoril prireditve z uvodno besedo. Izražal je veselje in hvaležnost sv. očetu, ki je s tem odlikovanjem našega sodelavca znova pokazal naklonjenost in priznanje don Boscovi ustanovi. Poudarjal je misel, kako so rimski papeži vedno in povsod spoštovali zaslužne moše. „Red, ki ga je sv. oče podelil predsedniku mednarodne zveze salezijanskega sodelavstva,“ je rekel „je priznanje vzornemu krščanskemu življenju gospoda grofa in njegovim zaslugam za katoliško akcijo, mladino in misijone.“ Po govoru je bilo prebrano papeževo pismo, nakar je vrhovni predstojnik med zvonkimi glasovi domače godbe osebno položil temnomodri trak na rameni odlikovanega in pripel na prsi zvezdo, znamenje visokega odlikovanja. Zastopnika rokodelcev in dijakov Oratorija sta mu s

pesniško besedo čestitala. V vznesenem govoru mu je čestital v imenu mednarodne zveze bivših gojencev njen predsednik ter proslavljal blaženega očeta in delo njegovih sinov. H koncu je povzel besedo tudi slavljeneec. Zahvalil se je za izredno odlikovanje in družinsko prireditev ter prosil vrhovnega predstojnika, naj se v njegovem imenu zahvali sv. očetu. Spomnil se

je v govoru tudi svoje rajne žene, goreče salezijanske sotrudnice, ki mu je bila vedno v bodrilo pri delu za cerkev Kristusovo in salezijansko družbo. Z don Boscovo himno so zaključili prisrčno prireditev v znamenju velike prošnje: „Povrni milostni, Gospod, vsem, ki nam zavoljo tvojega imena kaj dobrega store, z večnim življenjem!“

Iz naših misijonov.

SVIT KRSCANSKE ZARJE NA JAPONSKEM

Urednik tega lista je imel ob lanskih turinskih slavnostih priliko govoriti z vlč. g. Cimattijem, voditeljem salezijanskih misijonov na Japonskem. Na vprašanje, kaka bodočnost se tam obeta krščanstvu, je odgovoril: „Japonska je silno napredna dežela, ki si je prisvojila vse pridobitve moderne kulture. Ima sijajno razvito šolstvo, kakor malo katera država v Evropi, zato katoliški misijonar s svojimi skromnimi sredstvi ne more Japoncem ničesar nuditi, česar bi že sami ne imeli na visoki stopnji razvoja. Le polagoma, z velikimi žrtvami in temeljito pripravo, se bo moglo v tem pogledu kaj storiti.“

Z druge strani pa je miselnost Japonca tako usmerjena v tostranost, da mu je tuje vsako zanimanje za to, kar presega snovnost. Versko vprašanje mu je docela postranska stvar, zato ni dostopen za misijonarjevo prizadevanje. Ni čuda tedaj če misijonsko delo le počasi napreduje.“

Pričujoče pismo istega misijonarja, naslovljeno na vrhovnega predstojnika sal. družbe še podrobneje osvetljuje razmere na Japonskem in bo gotovo tudi naše čitatelje zanimalo.

Velečastiti g. Rinaldi!

Za časa svojega bivanja v Italiji

sem se ponovno prepričal, koliko zanimanje vlada vsepovsod za naše misijone na Japonskem. Mnogi želijo vedeti kaj bolj natančnega o tem, kako se krščansko misijonstvo razvija na daljnem Vzhodu in kako stališče zavzema japonska javnost nasproti naukom Kristusovega evangelija. Želijo tudi vedeti, kakšen je praktičen rezultat dosedanjega dela in prizadevanja.

Dovolite mi torej, da v tem pismu podam nekaj tozadevnih pojasnil o stvareh, kakor sem jih mogel dosedaj ugotoviti. S tem bom brez dvoma ugodil marsikomu, ki se zanima za japonske misijone tudi izven kroga naše redovne družine. Storiti hočem to tudi iz hvaležnosti do vseh tistih, ki so doslej naše misijone gmotno podpirali.

Tisti, ki berejo misijonska poročila, pričakujejo navadno napetih dogodljajev, ki pričajo o nevarnostih, katerim je misijonar izpostavljen v svojem delovanju; radi trepetajo za misijonarjevo življenje in ga spremljajo v domišljiji na njegovih potih polnih iznenadenj in presenečenj. Toda na tej zemlji tako blagoslovljeni z vsemi prirodniimi zakladi in bogastvi, ki pa je ob enem tako močno v oblasti groznih prirodnih sil, ki jo skoro neprestano pretresajo in ji povzročajo ogromne katastrofe, kjer prebiva narod, ki se je v pičlih 60 letih znal tako sijajno organizirati, da je postal velesila prvega reda, na tej zemlji, pravim, le poredkoma doleti misijonarja kaj take-

ga, kar se navadno dogaja misijonarjem po drugih krajih. Zato bo moje poročilo čisto posebne vrste in bo zanimalo s popolnoma drugega stališča, kakor pa navadno zanimajo slična poročila.

Poglavitna verstva, katerim pripada 80 milijonov prebivalcev, kolikor jih šteje Japonska, so: sintoizem, budizem in krščanstvo. Umevno je, da sta najbolj razširjeni prvi dve verstvi in da razpolagata tudi z največjim številom templjev oziroma pagod. Sintoisti kakor tudi budisti se delijo na veliko število sekt ali verskih ločin, katerih vsaka razpolaga z z bogatimi sredstvi za izvrševanje poganskih obredov in propagando. Vendar za pravo, nacionalno vero Japoncev je smatrati sintoizem v vseh svojih variantah ali inačicah. Pripadniki sintoizma izkazujejo božjo čast boginji solnca *Amaterasu*. Zelo pa je pri njih razvito tudi češčenje prednikov. Tudi uradno je ta vera pripoznana kot nacionalna, zato ji v prvi vrsti pripada uradništvo. Sploh, če se kdaj govori o japonski veri, je misliti vedno le na sintoizem. Dvor sam določa podrobnosti sintoiističnega bogoslužja, ki pride v poštev tudi pri kronanju cesarja.

Važen pa je tudi budizem. Budisti so v verskem oziru dobro organizirani in razpolagajo z modernimi sredstvi za propagando in vzgojo svojega naraščanja. Čezdalje bolj so delavni, podjetni in ekspanzivni.

Protestantje štejejo med Japonci več sekt, ki vztrajno in žilavo delujejo. Propagando vodijo Japonci sami, ki se hočejo tudi v tem oziru popolnoma osamosvojiti od Evropejcev in Amerikancev. Protestantizem najde v Japoncih precej odmeva, ker ta vera ne ovira s vobodomiselstva, in tudi v moralnem oziru ne stavi nikakih določenih meja. Razne protestantske sekte paganom vse dovolijo, tako da pagani ne najdejo nobene posebne težave v novi veri, ker lahko živijo kot so živeli poprej. To odgovarja

v polni meri miselnosti Japoncev, ki smatrajo vero le za neko zunanjo formalnost, ki nikakor ne sega v duševne globine.

Kaj pa katolicizem? Z ozirom na to, kar sem povedal, je umevno, da katoliški misijonar nima med Japonci lahkega stališča. Vsa mentaliteta Japoncev nasprotuje Kristusovemu nauku in često so zaman vsi misijonarjevi napori, da bi prebil led in prodrl s svojim naukom. Vendar to, kar so doslej misijonarji dosegli na Japonskem ni malenkost, čeprav se ti uspehi nikakor ne dajo primerjati z uspehi, ki jih misijonarji žanjejo drugje. Naj tu na kratko navedem te uspehe, ki so brez dvoma začetek boljše bodočnosti.

Pred vsem so rešili mnogo tisoč dragocenih duš in jih pridobili za Kristusa. Posrečilo se jim je pa tudi kolikor toliko vzbuditi zanimanje za katoliško vero. Tudi na Japonskem že poznajo katoliškega duhovnika kot odposlanca sv. očeta, bivajočega v Rimu. Zlasti imponira Japoncem celibat, to je, da katoliški duhovniki niso oženjeni, tako kot so protestantski pastori. Spoznali so tudi že, da v katoliški cerkvi vlada enotnost v nauku, poglavarju, disciplini in cerkvenih obredih. Japonci plemiči kaj radi izročajo svoje sinove in hčere katoličanom v vzgojo, to pa radi tega, ker hočejo, da bi bili otroci evropsko vzgojeni in pa ker katoličanom bolj zaupajo kot drugim. Mnogi dovolijo celo, da se njihovi otroci poučujejo v katoliški veri, kar ni malenkost.

Pa to ni vse.

Sedanja vlada je v vedno večjih skrbih radi rastoče boljševiške propagande. Hoče jo zatreti z vsemi sredstvi, zato išče novih potov in novih metod. Nedavno se je vršilo zborovanje vseh ravnateljev ženskih licejev pod predsedstvom ministra za prosveto. Zborovalci so posvečali pozornost v prvi vrsti verskemu vprašanju in vprašanju kulture duha, ki naj pomaga zatreti boljševiško gibanje.

Pri vseh je prevladovalo prepričanje, da je vera sila važen činitelj za idejno orijentacijo.

Sklepi tega zborovanja nas morajo naravnost presenetiti, ker bi bili pred nekaj leti nemogoči. Ti sklepi jasno kažejo, kako se je v zadnjem času glede verstva izvršila preorijentacija pod vidnim vplivom katoličanstva.

Ravnatelji so namreč sklenili, naj se gojenkam razloži, da je češčenje

Ci - Pancen v kitajski obleki.

prednikov, ki se izvršuje v javnih svetiščih, dejanje čisto patrijotičnega pomena, le znamenje hvaležnosti tistim, ki so koristili domovini, ki pa ni z verstvom v nobeni zvezi. To načelo je tudi v skladu s postavo, ki zagotavlja vsem prostost vesti in veroizpovedi.

Sklenili so tudi, da bodo v šolah prepovedali skupne malikovalske molitve in obrede, kajti, po njihovem mnenju je naloga staršev določiti, kakih verskih obredov naj se njihovi otroci udeležujejo. Pri tem pa so po-

udarjali, naj se pri mladini goji verski čut, toda obzirno tako, da se nikomur ne bo delala sila. Iz tega sledi, da bodo vzgojitelji smeli odslej govoriti svojim gojenkam o veri, kar prej ni bilo dovoljeno. Upamo, da bo ta misel polagoma prodrla tudi v moške srednje in pa v osnovne šole.

Doslej so Japonci smatrali, da nauk katoliškega misijonarja nasprotuje njihovim nacionalnim ustanovam. Vsak vidi, da je s temi odredbami storjen lep korak naprej k zboljšanju. Tako previdnost božja polagoma pripravlja teren za bogato božjo žetev. To, kar sedaj delajo misijonarji, je daljna priprava nanjo. Zato njihovo delo ni brez velikega pomena, četudi ne žanje zaenkrat vidnih znatnih uspehov.

Ob sklepu mojega pisma naj še enkrat ugotovim dejstva, ki kažejo, da se na Japonskem odpira krščanstvu boljša bodočnost.

Med Japonci je začelo prevladovati mnenje, da je vera potrebna, da pa stari paganski nazori nikakor niso sposobni obvarovati množice pred boljše-
viško poplavo. Ob enem pa vedno bolj dozoreva prepričanje, da mora vera sloneti na principu avtoritete in nekateri kažejo pri tem na katolicizem.

Res je, da mnogi, zlasti vplivnejši, nikakor še niso orijentirani v smeri proti katolicizmu, vendar prvi korak je storjen in temu bodo sledili še drugi.

Ljubljeni oče, tudi don Boscovi sinovi, ki so poslednji prišli semkaj, bodo odslej sodelovali pri delu za penetracijo katoliške misli med japonsko ljudstvo. Njihovo delo pa bo tem bolj uspešno, čim bolj jih bodo podpirala blaga srca v domovini.

Kako velika pridobitev bo za katoliško cerkev, ako se Japonska spreobrne! Ta spreobrnitev bo imela za ves Vzhod velikanski vpliv. Zato je misijonsko delo na Japonskem izredne važnosti. Naloga, ki stoji pred nami, ni lahka. Za uspešno delo bo treba napeti vse sile in uporabljati najmoder-

nejša sredstva in skozi in skozi dobro pripravljene misijonarje. Zlasti pa bo treba začeti s šolami vseh vrst in to v najkrajšem času, če ne, bomo prišli prepozno.

Z vsem spoštovanjem pozdravlja
vdani
V. CIMATTI
Sal. mis. na Japonskem.

Pismo slovenske misijonarke Hčere Marije P.

Velečastiti gospod!

Oprostite moji nevhvaležnosti in mojemu odlašanju, da se Vam nisem tako dolgo zahvalila za trud, ki ste ga imeli z menoj v preteklem letu, ko sem bila na potu domov, da sem obiskala svoje starše.

Precej časa je preteklo od takrat, vendar se mi zdi, da je samo par mesecev.

Ko sem se vrnila v Italijo sem, po 14 dnevnem odmoru, odpotovala v misijone in sicer v Ekvador, kjer se nahajam sedaj. Gospod je uslišal mojo prošnjo; četudi so se mi v začetku stavile velike ovire, vendar sem bila tako srečna, da sem se mogla pridružiti misijonarkam. Dne 27. novembra sem se poslovila od moje nebeške mamice Marije Pom. kristjanov in od bl. Janeza Bosca v turinski baziliki. Naslednji dan sem že nastopila svoje potovanje na ladji, potovanje, ki je trajalo en mesec in 12 dni. Ves ta čas nismo videli drugega kot nebo in morje. Z nami je potoval tudi naš škof msgr. Dominik Comin, ki je nam med potovanjem ves čas bil v tolažbo in razvedrilo. Vsak dan je prišel obiskat nas sestre in je skrbel za nas kot najboljši oče.

Z nami vred je na isti ladji potovalo več salezijancev, med njimi tudi slovenski klerik iz Gorice. Drugi so se vsi prej izkrcali, nekateri v Venezueli, drugi pa v Kolumbiji. V Ekvadoru smo šle poleg škofa in njegovega vikarja le me tri sestre.

Hvala Mariji Pom. in bl. Janezu Boscu! Naše potovanje je bilo prav srečno in dne 23. decembra smo stopile na našo misijonsko zemljo.

Bog pa nas je hotel takoj preizkusiti, če smo prave misijonarke ali ne. Stopivši na Ekvadorsko zemljo, smo našle tako vročino, da je skoro ni bilo mogoče prenašati. Pa to še ni bilo najhujše. Ko smo prišle v mesto Guayaquil, je vlada zvedela, da so prišle v državo tuje redovnice. Takoj je poslala policijo po vseh zavodih iskat. Prav na dan rojstva našega Gospoda so prišli tudi v naš zavod in nam naznanili, da se moramo predstaviti oblastem. Še isti dan popoldne smo spolnile povelje. In kaj smo zvedele? Ukazali so nam odločno, da moramo na vsak način in čimprej zapustiti državo. Prostoziidarska vlada v Ekvadorju je namreč skrajno sovražna sv. cerkvi in odločno preganja redovnike, ki niso domačini.

Velečastiti, lahko si mislite, kako težko nam je bilo tedaj pri srcu. Toliko smo hrepenele po tem misijonu, sedaj pa, ko smo skoro na cilju, naj bi se morale vrniti v domovino! Pri vsem tem pa nismo izgubile poguma. Zaprle smo se v veliko hišo in goreče molile k bl. Očetu Janezu Boscu, naj nas varuje pred preganjalci. Ko smo pa videle, da nam prostoziidarji ne dajo miru, smo neko jutro na skrivnem zapustile mesto in se odpeljale v misijonsko ozemlje. Prvi dan smo se vozile z vlakom. Ko smo se tako pripeljale do visokih gora, smo zapustile vlak in nadaljevale pot na konjih. Tako je šlo naprej tri dni vedno med visečimi pečinami in po tako strmih potih, da sem se večkrat morala prijati konju za vrat, ker drugače bi strmoglavila po kamenju navzdol. Na poti po gorah smo videli tapatam kako borno indi-

jansko kočo. Po treh dnevih potovanja sem bila sila utrujena, vendar se je še iz mojega srca dvigala k Bogu molitev zahvale za to veliko milost, da me je izvolil za misijonarko. Dospeli smo v Cucenco (Kuenko), kjer so oblasti čisto pozabile na nas in nas pustile v miru.

Sedaj sem tu v Kuenki, kjer imamo novicijat. Določili so me za nadziralateljico novink, dokler ne bom šla na prej v misijone.

kjer bodo čez dva meseca otvorili novo misijonsko postajo.

Tudi tu se uresničuje evangeljski izrek, da žetev je velika, delavec pa malo. Naši predstojniki so v veliki zadregi, in ne vedo, kako razdeliti osebje, ker ga je premalo. Molite, da bi Bog poslal več gorečih misijonarjev in misijonark na pomoč tistim, ki se že leta in leta žrtvujejo v teh pokrajinah in oznanjajo kraljestvo božje ubogim divjakom, ki ga še ne poznajo.

Škof Versiglia med gojenčki našega zavoda v Šiu Chov.

Hvala Bogu, da sem se že precej privadila temu podnebjju, tudi jezika sem se že precej naučila. Po treh mesecih, ko sem bila tukaj, so me hoteli nastavititi kot učiteljico v neki od tu precej oddaljeni šoli, kjer se vzgaja nad 50 deklic. Toda božja volja ni bila tako. Dva dni, preden bi morala odpotovati, mi je Bog poslal bolezen, da sama nisem vedela, kaj mi je. Predstojnica me tedaj ni hotela pustiti, zlasti ker je pot zelo težavna in je poslala neko drugo mesto mene. Vendar dolgo menda ne bom tu ostala, ker bi me naš škof Comin rad poslal v misijone v Gualakvizo med Hivare,

V Makasu med Hivari deluje tudi slovenski misijonar g. B. Trampuž. Jaz ga še nisem videla, ker je od tu zelo oddaljen: sedem dni potovanja s konjem in peš.

Oprostite, Velečastiti, slabemu pismu. Prosim Vas, pišite mi kaj in sporočite mi, kaj je novega v domovini in če bodo Hčere Marije Pom. kmalu prišle tudi na Slovensko. Oddaljenost od domovine se mi malo težka zdi, pa vendar Jezus hoče tako in kakor hoče On, tako hočem tudi jaz, čeprav se slaba narava upira.

Prosim Vas, če bi mi mogli poslati

kako cerkveno pesmarico s slovenski-mi pesmimi. Ko igram na harmoniji, mi večkrat pride želja, da bi zaigrala tudi kako slovensko pesem, toda nimam nikakih not, zato pa Vas prosim, če bi mi mogli kaj poslati.

Iskrene pozdrave pošiljam Vam in vsem gospodom.

Vdana

S. Veronika Bakan

H. M. Pom.

Po priprošnji bl. Janeza Bosca.

Flora Berardi iz Ortone je nevarno obolela. Operacija bi bila njena edina rešitev, ker pa je bila v drugem stanju, operacija ni bila mogoča. Visoka vročina je povzročila, da je bilo stanje bolnice vedno opasnejše. Zdravniki so obupali nad njo in napovedali bližnjo smrt. V tej stiski ji predstojnica v bolnici izroči podobico bl. Janeza Bosca. Z velikim zaupanjem se je tedaj bolnica zatekla k njegovi priprošnji in goreče začela moliti vsak dan molitev k Blaženemu, tiskano na podobici. Obljubila je tudi, da bo, ako ozdravi, poslala v Turin dar v zahvalo za ozdravljenje, novorojenemu detetu pa, ako pride srečno na svet, bo dala ime bl. Janeza Bosca. Sedmi dan, ko je molila to molitev je bolnica v sanjah videla don Bosca, deveti dan je pa na mah izginila vročina in bolnica je začela uživati hrano. Kmalu se je toliko okrepila, da je otrok prišel na svet popolnoma zdrav. Kakor je obljubila, tako je tudi storila: otroku je dala ime Janez Bosco.

Ortona

A. Pulcinella, župnik.

* *

Našega malega Ivančka, starega 10 mesecev je nepričakovano napadla božjast, ki se je ponavljala prav pogostokrat tako, da smo se resno bali za njegovo življenje. Smrt našega dragega malčka bi povzročila v družini brezmejno bol. Obrnili smo se tedaj k bl. Janezu Boscu za pomoč. Začeli smo moliti k njemu tridnevno in obljubili, da bomo, ako vrne zdravje našemu otroku, milost objavili v Vestniku. Glej čudo! Tretji dan je bolezen

popolnoma izginila in doslej otroka ni božjast nič več napadla. Ivanček je sedaj zdrav in še bolj čvrst, kot je bil prej. Blaženi Janez Bosco naj ga varuje vse življenje!

Dr. Janez Franchi, advokat.

* *

Prav nevarno sem obolev na ledvicah. Bolezen je postala tako nevarna, da so se resno bali za moje življenje. Zdravnik je svetoval mojemu župniku, naj me dá prenesti v bolnico. Še tisti večer sem prejel zakramente za umirajoče in že sem se sprijaznil z mislijo, da bo treba umreti. Vendar sem se zatekel še k bl. Janezu Boscu, s prošnjo, naj mi izprosi pri Bogu to milost, da bi še nekaj časa mogel delovati v vinogradu Gospodovem. Bil sem uslišan: naslednje jutro sem čutil, da je bolezen popustila, kriza je bila premagana, milost zadobljena. Sedaj zopet vršim svoje dolžnosti v cerkvi brez vsake težave.

New York

Mihael Camnisa, kaplan.

* *

Naša polja so bila v veliki nevarnosti radi dolgotrajne suše. Tedaj sem se obrnil s svojo družino z velikim zaupanjem k bl. Janezu Boscu, naj nam pomaga v tej stiski. Začeli smo devetdnevno in obljubili smo tudi prispevek za salezijske naprave. Po končani devetdnevni nam je Bog poslal dež, ki je poživil nas in naša polja. Vedno bomo don Boscu hvaležni za izkazano dobroto.

General Lanalle (Argentiniya)

Janez Vairoletti.

Don Bosco pomaga tudi našim ubogim Bororos. Meseca majnika po noči je težka deska padla gluhonememu Bororosu na nosno kost. Ubogi Bororos je zatulil od bolečine in kri se mu je udrla iz nosa in bati se je bilo izkryavitve, ker mu nismo mogli ustaviti krvi. Tedaj sem ubogega mladeniča priporočil don Boscu. Par minut

Pobožna gospa Cordelli Roza je lansko leto obolela na vnetju ledvic. Vešči zdravniki, ki so bili poklicani k posvetu, so vse poizkusili, da bi bolnico oteli smrti. Njen mož, oče in sorodniki so bili neprestano okoli njene postelje in ji stregli z vso skrbljivostjo in ljubeznivostjo. Bolnično stanje pa je bilo vedno opasnejše in

Rim. Odkritje don Boscovega spomenika v zavodu Srca Jezusovega.

pozneje se je kri ustavila, vse bolečine so na mah prenehale in Bororos je kmalu mirno zaspal.

Naselbina presv. Srca (Matto Grosso,
Brazilija)

Simon Costamagna
sal. misijonar.

* * *

Moj sin Izidorček je hipoma izgubil dar govora in postal mutast. Zdravniki specijalisti so se zaman trudili, da bi ga ozdravili. Takoj smo z velikim zaupanjem začeli devetdnevnicu na čast bl. Janezu Boscu. Po končani devetdnevnicu je Izidorček zopet začel govoriti kot prej. Vsaka sled o bolezni je popolnoma izginila.

Nervesa

Nawni Alfonz.

bližal se je konec njenemu življenju. Srce je že prenehavalo utripati, njene oči je že zagrinjala smrtna senca, bolnica je ležala nepremično kot da je v poslednjih trenutkih. Dal sem ji že poslednji blagoslov. Kar se spomnim bl. Janeza Bosca in ga glasno prosim, naj pomaga v tej hudi stiski in se zavzame pri Mariji Pom. za bolnico. Obljubil sem v njenem imenu eno sv. mašo njemu na čast v zahvalo in dar za salezijanske misijone.

Takoj smo se prepričali, kako močna je priprošnja bl. Janeza Bosca pri Mariji Pom. Bolnica je hipoma odprla oči, se nasmehnila in začela govoriti. Vsi, ki smo stali okoli njene postelje, smo radostno vzkliknili: Ozdravela je! Čudež, čudež se je zgodil. Res je

ozdravela. Moči so se ji vrnile na mah in sedaj je čvrsta in zdrava ter opravlja vsa svoja običajna dela pri gospodinstvu. Takoj sem opravil obljubljeni sv. mašo na čast bl. Janezu Boscu ob navzočnosti cele družine in številnih prijateljev in znancev. Poslali smo tudi

obljubljeni dar za misijone in prosimo tudi, naj se ta milost objavi v čast božjo, Marije Pom. kr. in bl. Janeza Bosca.

Arola (Parma)

Ferrari Guido, župnik.

Češčenje Marije Pomočnice.

DEVETDNEVNICA.

Blaženi Janez Bosco, velik častilec Marije Pom. kristjanov, tako velik, da Marijo Pom. kristjanov navadno imenujejo *don Boscovo Marijo*, je imel čudovito zaupanje v Pomočnico kristjanov. V vseh potrebah se je obračal k njej. Posebno rad je opravljal k Pomočnici kristjanov devetdnevne pobožnosti, s katerimi je — kakor se je sam izrazil — dosegel nešteto milosti.

Njegova devetdnevnic, kakor znano, je obstojala iz treh očenašev, treh češčenamarij in treh Češčena bodi kraljica... Poleg tega pa je storil ali obljubil kako dobro delo, kadar bo uslišan.

Videč, kako čudovite učinke rodi ta skromna pobožnost, jo je začel priporočati tudi drugim, zlasti sotrudnikom in sotrudnicam. Kadar je prišla k njemu oseba, ki se je znašla v stiski, jo je, potem ko mu je razkrila težave, navadno odpustil z nasvetom: „Obrnite se k Mariji Pom. kr. in skozi devet dni molite vsak dan po tri očenaše, tri češčenamarije in tri Češčena bodi kraljica..., zraven pa storite ali vsaj obljubite kako dobro delo, kako delo usmiljenja, ko boste uslišani.“ Pozneje je navadno priporočal, naj store ali obljubijo dar za njegovo ustanovo.

Uslišanja po teh devetdnevnicah so bila tolika in večkrat tako velika in vidna, da se je glas o teh devetdnevnicah kmalu razširil po vsej Italiji, pozneje tudi izven Italije.

Da bi lažje dosegli, česar so želeli, so pretnogji prosili don Bosca, naj

tudi on po njihovih namenih prosi Marijo. Don Bosco je rad ustregel prošnji, kar so mu navadno poplačali z lepimi darovi. Te darove je obračal za svoje ustanove: za uboge gojence, za vzdrževanje zavodov, za olepšavo cerkvá, vedno za dobre namene.

Mariji, ki je začetnica in zaščitnica don Boscovih ustanov, so dopadli darovi in je vedno z večjimi milostmi obdarjala darovalce in vedno radodarnije poslušala prošnje.

Don Bosco, hvaležen Mariji in svojim dobrotnikom, je hotel izkazati to svojo hvaležnost. Naučil je gojence, kako naj se tudi oni obračajo k Mariji in molijo po namenih tistih, ki potrebujejo Marijine pomoči. In vsak dan je zbor gojencev skupno z don Boscom klical k nebu, in kdo more prešteti vse tiste milosti, ki so jih priklicali iz nebes in z njimi obdarjali svoje dobrotnike.

Navada opravljanja devetdnevnic k Pomočnici kr. po namenih tistih, ki se priporočajo zanje, se je iz don Boscovega Oratorija v Turinu razširila povsod, kjer delujejo don Boscovi sinovi in hčere, in zdi se, da ista moč, ki je spremljala takratne devetdnevnic, spremlja tudi današnje. O tem pričajo številna zahvalna pisma in številne milosti, ki jih priobčujejo Salez. Vestniki enajstih narodnosti in kličejo svetu: „Obračajte se k Mariji, kajti mogočna je in usmiljena Pomočnica kristjanov in vsak čas pripravljena, da vam pomaga, kadar bo v vašo dušno korist!“

Milosti.

Vsevrstne so stiske, ki stiskajo svet, in vsevrstne so milosti, ki jih deli Marija stiskanim. Ni čuda, da se ljudje, ki hranijo vero, tako zaupno zatekajo k Mariji. Blagor vsem, ki poznajo Marijo in se kakor otroci k dobri materi zatekajo k tisti, ki je mati človeštva, zlasti tistim, ki jo časte in nežno ljubijo! Nove milosti naj bodo vzpodbuda k novemu zaupanju!

* *

„Že dve leti dolgujem Mariji zahvalo,“ poroča MARIJA STUMPL iz Kraljevcev. „Odpusti, Mati! Začela me je namreč boleti noga tako, da sem skoraj obupala, da bi mogla še kdaj stopiti nanjo. Zdravila sem se z domačimi sredstvi, a vse zaman. Šla sem v toplice; izboljšalo se ni skoraj nič. V skrbeh za bodočnost sem se polna zaupanja obrnila k Mariji Pom. kr. in obljubila romanje k Materi milosti v Maribor in dar za svetišče na Rakovniku. Bolezen se je izboljšala, zdaj že lahko hodim in prepričana sem, da je le Marija pomagala.“

Lani se mi je pa začelo gnojiti na roki. Strašne so bile bolečine. Poleg tega sem se zastropila z britvijo. Morala sem k zdravniku, da je operiral prst. To je tako slabo izpadlo, da roka tekom časa ni bila več podobna roki, ampak — lahko rečem — kupu gnoja. Vsak je bil mnenja, da bo treba roko odrezati. V teh težkih bolečinah se zopet zatečem k Pomočnici kristjanov. Hvala Bogu in ljubi Mariji! moram danes vzklikniti; po šestmesečnih bolečinah in gnojenju se je roka s pomočjo Marije Pom. zacelila in danes spet lahko opravljam vsa dela. — Danes izpolnim obljubo z javno zahvalo in prosim Marijo, da odpusti moji malomarnosti.“

PEŠEC IDA poroča v imenu svoje tovarišice Marije Gnidec sledeče: „Bilo je l. 1927. Zelo nevarno je zbolela. Morala je v bolnico, a prišla je prepozno. Zdravniki so izjavili, da ni več pomoči. Ko pridem k njej na obisk, mi žalostno potoži: — Zame je življenje izgubljeno. — Jaz se v tem obupnem momentu spomnim na mogočno zdravnico Marijo Pomočnico in svetujem tovarišici, naj opravlja devetdnevnic na čast Mariji na Rakovniku in naj ji daruje skromen dar. Z veseljem je

storila. Od tiste ure se ji je stanje toli zboljšalo, da je začela dobro spati, malo jesti in v par dneh je zapustila bolnico. Zdravniki so se čudili hitri izpremembi in naročili, naj se v šestih mesecih, če začuti zopet bolečine, zopet povrne, da bo operirana. Od tega časa je že minulo tri leta, in je ves čas popolnoma zdrava. Polna hvaležnosti pošilja skromen dar in se priporoča še v nadaljno pomoč.“

PLATONJAK KATARINA iz Reke piše: „Približno 20 let sem bolehal na pljučih. To zimo sem dobila relikvijo Dominika Savia. Priporočila sem se njemu in Mariji Pom. kristjanov ter obljubila, da bom poiskala, če me ta bolezen popusti, nekaj novih sotrudnikov salezijanski družbi. Danes ne čutim več bolezní; popolnoma sem zdrava. Izpolnim obljubo in se toplo zahvalim mogočni Pomočnici kristjanov.“

SILIČ M. iz Ljubljane pošilja 100 Din v zahvalo Mariji Pom. in pošilja naslednje poročilo: „Imela sem hude bolečine in zbadanje in to že tri leta. Vse je kazalo, da bo potrebna operacija, česar sem se jako bala. Za nobeno težko delo nisem bila več sposobna. Zdravnik je strašil, da je stvar jako nevarna. Obrnila sem se k Mariji Pom. kristjanov in blaženemu don Boscu. Po opravljeni devetdnevnicí so bolečine namah izginile in zdaj sem zdrava. Najsrčnejša zahvala Pomočnici kristjanov in blaženemu don Boscu!“

SOTRUDNICA iz Zaveč pošilja dar s pripombo: „Vselej, kadar mi je pretila nevarnost in sem potrebovala Marijine pomoči, sem dala na stran dinar in ga obljubila Mariji v zahvalo. Vsikdar sem našla pomoč. O Marija Pom. kristjanov, priporočam se tudi v prihodnje tvoji dobroti; bodi mi varihinja vse dni mojega življenja!“

R. J. iz Sr. piše: „Bila sem v velikih stiskah. Trpela sem duševno in telesno. Šlo je vedno navzdol in zdelo se je, da ni pomoči. Skoro sem obupala. A tu sem čitala v Sal. Vestniku številne zahvale Mariji za izkazano pomoč. To me je napotilo, da sem se z vsem zaupanjem zatekla k Mariji. Opravljala sem devetdnevnicó in prosila sem vodstvo salez. sotrudništva, da so jo opravljali tudi tam.“

Verjamem iz vse duše, da se je nenavadni preobrat moje zadeve v dobro smer izvršil samo po Marijini priprošnji. Saj je bilo kakor čudež: preobrnilo se je v enem dnevu, česar ne bi nikdar pričakovala.

Marija! Ne najdem in ne bom našla besed, ki bi dostojno izrazile mojo zahvalo Tebi. Želim samo, da bi te vrstice vzbudile in utrdile zaupanje vseh v Tvojo pomoč, Marija. Obenem pošiljam obljubljeni dar 100 Din za Marijine ustanove.“

TRKMAN JOZEFA iz Podkrajja pošilja obljubljeni zahvalni dar 50 lir in sledečo zahvalo: „Stara sem že in vse dobrote zemeljskega trpina se pojavljajo v starosti. Tako tudi meni. V križu in nogi so se pojavile take bolečine, da sem le z največjo težavo hodila in se premikala. Prijateljica mi reče: — Glej, kolikim je že sprosil blaž. don Boscu zdravje, priporoči se mu i Ti. Čudno bi bilo, če bi ne pomagal Tebi, ki si tako vneta sotrudnica. Res se opogumim in priporočim blaž. don Boscu in mu obljubim 50 lir za salezijansko družbo, ako mi izprosi toliko, da bom šla vsaj lahko v cerkev. In glejte, takoj sem bila uslišana. V nogi in križu mi ne nastopajo več bolečine. Oh, kako sem hvaležna blaž. don Boscu za to veliko milost. Še bolj se bom v prihodnje prizadevala in storila vse, kar mi bo mogoče za salezijansko družbo...“

UCITELJICA IVANKA J. piše: „Dovolite, prečastiti, da se tudi jaz oglasim kot nova članica *salezijanskega sotrudništva* in tudi kot posebna častilka Marije Pom.

In kaj me je privedlo do tega? Samo moja sestra Anka. Svetovala mi je, naj čitam Salez. Vestnik. Čutila sem pa že prej zaupanje do bl. Janeza Bosca.

Uslišane so bile tudi marsikatero prošnje po njegovi priprošnji. Čitala sem tudi, kaj so deležni člani sotrudništva. O, to so milosti, ki so res veliko vredne.

Dovolite, prečastiti, eno prošnjo! Ali bi hoteli objaviti v Vestniku — tako sem namreč obljubila — teh par besedi: Bl. Janez Bosco pomaga, pomaga hitro, gotovo. Če si v stiskah glede *šolskih zadev*, naj Ti bo priprošnjak ta Vzornik. To potrjujejo po mnogih skušnjah...“

NADALJE SE ZAHVALJUJEJO MARIJI POM. KR. IN BLAŽ. DON BOSCU: Oman Marija iz Moškрина za odvrnitev velike škode pri živini in za pomoč v vseh dušnih in telesnih potrebah. (Dar 20 Din) — R. Angela iz Tržiča za pomoč v posebni zadevi (Dar 100 Din). — Košica A. Loke, za uslišanje v zelo važni zadevi (Dar 20 Din). — Šterbenk M. Velenje za zdravje in uslišano prošnjo. (Dar 30 Din). Kuhar Slava, Ižakovci, za ozdravljenje otroka. — Valentinčič R. Vevče, za ozdravljenje noge. (Dar 100 Din). — Virant Sostro, za dvakratno uslišanje. (Dar 100 Din). — Repanšek Marija, Homec, za ozdravljenje noge. — Banko Frančiška iz Pešate za ozdravljenje. (Dar 50 Din). — Pletersky F., Brežice, za srečno kupčijo ter zdravje sestre v Ameriki in več drugih zadev. — Gubenšek Fr., Št. Vid, za zdravje otroka. (Dar 50 Din). — Bečaj Marija iz Ljubljane za zdravje sestre. — *Kopal Marija, Gabrijelo*, za uslišano prošnjo v važni zadevi. — C. J. *Zadobrova*, za pomoč v važni gospodarski zadevi. — *Čebulj Jozefa*, za srečno prestano trpljenje in zdravje. — A. K., *Hrastnik*, za uslišano prošnjo v mučni družinski zadevi.

Mrse Ivanka, Žlebič, za pomoč v težki zadevi. — T. M., *Route*, za večkrat uslišano prošnjo. — *Kolbezen L., Vir*, za prejete milosti. — A. Č., *Podsreda*, za uslišano prošnjo. — *Zorko Jozefa, Konjice*, za ozdravljenje. — *Rodbina Zagoričnik, Polzela*, za rešitev iz raznih težkoč. — T. *Marija, Zagreb*, za dobljeno zdravje. — J. K., *Wuhred*, za zdravje. — *Nemanič Magd., Ljubljana*, za uslišano prošnjo. *Grebenc Marija, Dol. Laze*, za zdravje. *Rogel Ana*, za uslišanje. — *Neimenovana, Ljutomer*, za neštete milosti. — K. L., *Rog. Slatina*, za uslišanje v zelo važni zadevi. — J. V. *Ortiče*, za uslišanje. — S. G. *Beltinci*, za pomoč v zelo važni zadevi. — *Rajbar Marija, Tropovci*, za ozdravljenje težke bolezni. — S. *Filčiča, Split*, bl. Janezu Boscu, sv. Mali Tereziki in sv. Antonu za izkazano milost.

Naj Marija Pom. kr. in blaž. Janez Bosco še nadalje poslušata prošnje naših dobrotnikov in jih obsipata z obilnimi darovi!

nja, vedno vnet za dobra dela, vedno vesten v izpolnjevanju verskih dolžnosti. Kako veliko ljubezen in spoštovanje je užival, je pokazal njegov pogreb, katerega se je poleg treh sinov duhovnikov udeležilo 15 drugih duhovnikov in velika množica ljudstva, ki je prišla od blizu in daleč. Bil je velik ljubitelj salezijanske družbe, kateri je dal dva svoja sina. Priporočamo ga vsem, zlasti

sotrudnikom in sotrudnicam v pobožen spomin.

Rožman Marija, Cerklje — Poljanšek Marija, Laze — Vasle Alojzij, Loke — Mencinger Marija, Boh. Bistrica — Vilfan Antonija, — Gartner Kat. Češnjice — Crbe Nežika, Št. Janž — Godna Marija, Zreče — Tomažič Marko, dekan Kozje — Mauser Ter., Gabriele — Rantah Marija, Dole.

NAŠI RAZGOVORI.

(Odgovori na vprašanja.)

P. V. Kako se dokaže, da je duša duhovno bitje, različno od telesa?

Odg. Za to so globoki dokazi vzeti iz modroslovja, ki pa niso lahko dostopni tistim, ki v tej vedi niso zadostno podkovani. Najlažji in najumljivejši dokaz pa sloni na človekovi prosti ali svobodni volji.

Znano je, da snov deluje nujno t. j. da v istih okoliščinah in pod istimi pogoji deluje vedno enako in da ne more prostovoljno odločevati o svojem udejstvovanju. Tako kamen, ki ga spustiš z višine, nujno pade na tla, ako ne zadene na oviro; slama, ki si jo vtaknil v ogenj, se bo nujno vžgala, led se bo pod vplivom višje temperature nujno staljal in se spremenil v vodo. Pri človeku je to drugače. Pri mnogih njegovih dejanjih pride v poštev prostovoljno njegovo odločevanje. Tako se

lahko popolnoma svobodno odločiš, da citas to ali ono knjigo ali jo pa odložiš; da greš na sprenod ali pa ostaneš doma; da daš mlačino ali jo pa odkloniš, da greš v gostilno, na veselico, v bližnjo priložnost ali pa ne.

Res je, da človeka čestokrat h kakemu dejanju vleče strast, vendar navadno ne tako, da bi ne mogel prostovoljno odločati o svojem dejanju.

Kaj sledi iz tega? Da mora biti v človeku sila, ki ni podvržena kakor snov nujnosti in sili, ki prostovoljno odloča o sebi in ki je zato popolnoma od snovi različna. Ta sila je človeška duša, ki mora biti tedaj nesnovno, t. j. duhovno bitje. Ker pa nobeno duhovno bitje ni podvrženo spremembam ki nastajajo po razkrajanju, je jasno, da mora biti človeška duša ob enem tudi neumrljiva.

Iz naše založbe.

V salezijanski založbi sta izšle dve knjigi, ki ju bodo veseli naši sotrudniki in sotrudnice. Obe sta po vsebini silno zanimivi, ker vsaka na svoj način govori o blaž. Janezu Boseu.

Prva ima naslov „Vzgojna metoda bl. Janeza Bosca.“ Priredil jo je salezijanec Prof. Ant. Logar. V lepi, poljudni obliki opisuje, kako je don Bosco vzgajal mladino, kako jo je ljubil, kako si je znal pridobiti njeno zaupanje, pokorščino in ljubezen. Brez dvoma je don Bosco največji vzgojitelj mladine preteklega stoletja, najbistrovidnejši poznavalec otrokove oziroma

mladeniške duše. Zato se lahko pri njem uči vsakdo, ki ima opraviti z vzgojo sploh, zlasti še mladine, in hoče doseči kolikor je mogoče bogate in trajne uspehe. Omenjena knjiga je zlasti še zato pomembna, ker hočejo mnogi v naših časih mladino odtegniti vsakemu vplivu vere in jo vzgajati v porolroma lajiškem, to je brezverskem duhu. Ta knjiga kaže, da je prava vzgoja mogoča le na podlagi tiste vere, ki je začetek in konec naše večne sreče.

Druga knjiga ima značilen naslov „Junak s pristave.“ Priredil jo je sal.

dr. Fr. Knific. Knjiga je v prvi vrsti pisana za mladino. Odlikuje jo tolika živahnost sloga, da jo bodo naši fantje brali z takim zanimanjem kakor že dolgo ne kako knjigo. Opisuje v pestrih, silno zanimivih slikah življenje tistega Janezka, ki bo postal pozneje tako slavni in čislani don Bosco. Iz nje se razvidi, v kako skromnih razmerah je živel don Bosco v mladih

letih in kako se je moral boriti s težavami, preden je mogel doseči cilj, za katerega mu je gorelo srce prav iz prvih let mladostne dobe. Iz nje se zreali njegov prikupljiv značaj, ki ga je blaženi Bosco polagoma opilil in obdelal, kakor to vidimo v zgodovini skoraj vseh resnično svetniških duš.

O tej knjigi lahko rečemo vsem, odraslim in mladim: „Vzemi jo in beri!“

V zalogi imamo še naslednje knjige domače izdaje:

Don Bosco. Življenjepis. 10 — po pošti 11 Din.

Sv. Frančišek Saleški. Življenjepis. 7 — po pošti 8 Din.

Vzor mladine. Življenjepis Dominika Savio. 8 — po pošti 9 Din.

Mala Cvetka. Življenjepis sv. Terezije Det. Jezusa. 10 — po pošti 11 Din

Vzor Marijinih družbenic. Življenjepis. 3 — po pošti 3.50 Din.

Mala skrivnost. 3 — po pošti 3.50 Din.

Češčenje Marije Pom. kristjanov. 3 — po pošti 3.50 Din.

Dušna mladost. Molitvenik sv. Terezije Deteta Jezusa. Z rdečo obrezo 8 z zlato 12 Din — po pošti 50 para več.

Zveza ljubezni. Molitvenik presv. Srca. Z rdečo obrezo 8 z zlato 13 Din — po pošti 50 para več.

Vzgojna metoda bl. Janeza Bosca. 16 — po pošti 17 Din.

Junak s pristave. 10 — po pošti 11 Din.

Nevesta Presv. Srca. Življenjepis [sv. Marjete Alacoque 8 — po pošti 9 Din.

Tudi mladina zna

Zanimanje za misijone se prebujja. Nele v odraslih, tudi v mladini se pojavlja misijonsko navdušenje. Na pobudo sv. očeta so se jeli množiti misijonski listi. Dokaj takih listov se je rodilo tudi za mladino. Vablivo, nalašč zanjo poročajo o misijonih in prav spretno znajo vžigati zanimanje.

Mladina, ta živahni del človeške družbe, polna življenja in ognja, je znala pokazati, da je tudi ona — če in kadar hoče — sposobna za resno delovanje. Misijonska misel se oklepa mladih duš.

Kaj vse si je izmislila mladina — seveda pod vodstvom dobrih voditeljev.

Na mnogih krajih, zlasti po zavodih, si je določila *misijonske praznike*. Izbrala si je štiri, pet praznikov v letu in sklenila: „O teh praznikih bomo vsi brez izjeme pristopili h Gospodovi mizi, sv. obhajila in molitve pa darovali za misijone. Tekom dneva bomo priredili misijonski sestanek in potem predstavo, dohodke predstave pa obrnili za misijone.“

Na več krajih so ustanovili *misijonske krožke*. Namen teh krožkov je širiti misijonske liste in knjige. S širjenjem takih listov in knjig vžigajo zanimanje in navdušenje za misijone, obenem pa tudi pomagajo misijonom. Kako plodonosno je njihovo delovanje, vidimo med drugim pri Misijonski mladeži. List pod tem imenom, mnogo obširnejši od slovenske Misijonske mladeži, izhaja v mnogih jezikih.

S pomočjo teh krožkov se število naročnikov vsak dan veča in s številom tudi zanimanje med mladino.

Društvo mladih junakov in junakinj. Že ime samo vliva ponos in vabi v to društvo, še bolj pa namen, ki je res plemenit. Člani in članice takih društev se zavežejo, da se bodo v prid misijonom pritrgovali in se radevolje odpovedovali nepotrebni priboljškom, izletom in drugim udobnostim. Vsako leto ali celo vsak mesec pošiljajo prihranke v misijonsko blagajno in polni veselega razpoloženja poročajo o mnogih žrtvah, ki so jih doпрinesli v prid misijonom.

Tem podobno je *društvo štedenja*. Da pomagajo misijonom, se zavežejo, da bodo pazili na vsak nepotreben izdatek, prihranek pa darovali za misijone. Naravnost ginljivi so spisi takih mladih duš, ko poročajo, kako so se odpovedali novi obleki, tej ali oni knjigi... in kako skrbno so pazili na vsako potrato, kako so štedili celo pri papirju in peresih, da so prihranili več za misijone. Kako vesel je Bog takih žrtev!

Na raznih krajih je mladina — zlasti ženska mladina — odprla posebne delavnice, kjer se ob gotovih urah zbira in izdeluje obleke za revne poganе in za revne misijone. Če bi zbrali vse, kar so misijoni doslej prejeli iz takih delavnic, bi bil krasen spev o gorečnosti in sveti delavnosti mladih duš.

Misijnski komitat gospodičen v Turinu.

To mladinsko misijnsko gibanje je posebno svetoeče na Francoskem, v Italiji in na Španskem. Tudi po drugih deželah se polagoma oživlja. Bog dal, da bi se tudi pri nas na Slovenskem krepko vlivala v mlade duše ljubezen do misijonov,

da bi tudi slovensko mladino objela tista misijnska zavest, ki jo bo tekom časa izpremenila v apostole misijnske akcije. Vsaka družina naj bi bila svojim otrokom šola mladinsko misijnskega gibanja!

Misijnsko delovanje med mladino

Marsikaj smo že povedali v zadnji številki. Toda pogled na mlade duše, ki tako vneto delujejo v prid misijonom, je nekaj tako prijetnega in poučnega, da bo gotovo drago, če nadaljujemo zgodbo o takem delovanju. Marsikaka mlada duša se bo ogrela o lepih zgledih in bo sklenila: „Tudi jaz hočem delovati za misijone!“ Bog dal, da bi bilo mnogo takih!

LANZO. — 14. jun. Bil je dan izrednega navdušenja in vzvišenih sklepov. Nad 300 gojencev je prejelo sv. obhajilo in prosilo Jezusa, da bi vse, ki so v zmoti, poklical v naročje sv. Cerkve in vsem nevernim prižgal luč pravega spoznanja. Njihovo navdušenje ni bilo samo v besedah: od 12. marca do 14. junija so z raznim zatajevanjem in raznimi odpoved-

mi prištedili 2570 lir (okrog 8000 Din) za misijone. Gojenec, ki je podal omenjeni dar, je nagovoril vrhovnega predstojnika: „Predstojniki priporočajo, naj molimo za *mir* v hiši, v teh mesecih so pa vžgali med nami vojsko, sveto vojsko,“ in je razložil misijnsko delovanje raznih razredov. Prvenstvo je dosegel peti gimnazijski razred, ki je zbral 500 lir. Pa hočejo delovati še dalje: prav ta dan so si začrtali misijnsko delovanje za počitnice: molitev, širjenje misijnskih listov, zbirka milodarov itd. Marija Pomočnica kr. naj blagoslovlja dobre dečke!

FLORENCA. — Misijnski krožek v salezijanskem zavodu v Florenci je v tem letu izredno delaven za salez. misijone. *Oratorijanci* so darovali za misijone 2500 lir (7500 Din), ki so jih zbrali pri misijnski

prireditvi. *Bivši gojenci* so priredili šest misijskih konferenc v raznih delih mesta in so jako razširili in poglobili poznanje naših misijonov. *Notranji gojenci* pa neutrudljivo delujejo za pomnožitev članov in naročnikov Misijonske mladeži in so darovali mnogo sv. obhajil in molitev. Za Kitajčka, ki so ga izbrali za svojega bratca, so priredili dobrodelno loterijo, ki je prinesla 520 lir.

TURIN. — Dvajset gospodičen iz konvikta Marije Pom. je dne 31. januarja — ob obletnici don Boscove smrti — ustanovilo misijski komitat, čigar namen je delovati v prid salezijanskim misijonom. Vsak večer so se zbrale v dvorani in delale z velikim navdušenjem. Dne 7. jun., na imendan njihove ravnateljice, so s svojimi voščili poklonile sad večmesečnega truda: veliko zbirko cerkvenih oblek, oblek za otroke, vsevrstne vezanine, oddoločene za prodajo, dohodek tega pa za odkup treh poganskih otrok, ki naj se imenujejo *Janez Bosco, Marjeta Bosco, Emilija Mosca.*

Vsa čast marljivim mladenkam, ki so vsak dan nekaj ur posvetile misijonom. Posebno pohvalo so si zaslužile tudi s širjenjem Misijonske mladeži (Gioventù missionaria).

CASOLNOVO. — Dečki pišejo vrhovnemu predstojniku: „Naša draga gđc. učiteljica nam je med krščanskim naukom večkrat govorila o požrtvovalnem življenju katol. misijonarjev in o velikih naporih, ki jih tako junaško prenašajo za izpreobrnjenje ubogih poganov. Iz njenega pripovedovanja smo spoznali, kako zaslužno je podpirati misijonarje in jim pomagati reše-

vati duše. Sklenili smo zbrati malenkostno svoto in jo darovati za rešenje duš.

Malo je, kajti mi smo revni otroci, toda ko odrasemo in bomo služili, takrat — tako smo sklenili — bomo darovali kaj več. Blagoslovite nas, da bomo rasli vedno v strahu božjem in delali čast svojim družinam in domovini. — Učenci iz 3. razreda ljudske šole.“

CASTELLNUOVO D'ASTI. — Dečki sal. zavoda, ki so o vsaki priliki pokazali ljubezen do misijonov, lahko rečejo z vso gotovostjo, da ne zaostajajo za drugimi zavodi, ki se odlikujejo v gorečnosti in delavnosti. O misijskih dneih, ki so jih obhajali z velikimi uspehi, so razposlali nad 50 misijskih hranilnih pušic, ki se gotovo ne bodo koncem meseca vrnile prazne. Medtem so darovali za misijone 1016 lir, z zagotovilom, da bodo o počitnicah kar najbolj goreče delovali za misijone. Naj jim bo sreča mila!

CHIERI. — Oratorijanci v Chieri so in upamo, da bodo vedno ostali prijatelji prijetnih razočaranj. Zdi se, da so zelo spretni pri zbiranju malih isker, ki jih hitro izpreminjajo v plamene. „Mislimo na misijone!“ so rekli. Vsi so sprejeli nasvet in kmalu so imeli lep dar 2500 lir. Zdaj počivajo... a to je počitek, ki naznanja kako drugo še večje presenečenje v prid misijonom.

SONDRIO. — Z živim navdušenjem so gojenci salez. zavoda obhajali dne 31. maja misijski dan. Bil je dan molitev in obenem dan navdušenega delovanja. Loterija, ki so jo priredili za misijone, je prinesla 1800 lir.

Med divjaki Onas

(Nadaljevanje).

Preiskovalci Ognjene zemlje so opisovali odnotne divjake kot mrzla bitja, brez vsake ljubezni. Pa tudi ti znajo ljubiti. Možje ljubijo svoje žene in gorje tistim, ki bi škodovali njihovim ženam. Tudi tiste, pri katerih uživajo ljubezen, ljubijo in jim radi postrežejo. Bolj kakor ljubezen pa deluje v teh divjakih sovraštvo in maščevalnost. Da se maščujejo nad svojim sovražnikom, plezajo čez strmo skalovje, premagajo skoraj neprehodne gozde in z veseljem prenašajo

lakoto, žejo in vsevrstno pomanjkanje, ki ga srečajo na poti. Zalitive ne pozabijo, in minejo leta, volja po maščevanju ni zaspala. „Moram se maščevati, naj stane karkoli!“ to je njihovo nepozabno geslo. Prav zato morajo misijonarji dobro paziti, da jih ne užalijo. Zadostuje ena zamera, in njih življenje je v nevarnosti.

Vljudnost.

Kadar obišče prijatelj ali sorodnik prijatelja, stopi v koč, sede k ognju in ne izpregovori besede. Tudi prijatelj

mólči. Pri divjakih Onas pozdravljanje ni v navadi. Ta molk trpi četrť, včasih tudi pol ure. Šele po dolgem molku začneta pogovor. Nihče pa ne omeni in ne vpraša o potovanju, o zdravju in podob-

orodje. Divjak ga je sprejel čisto hladnokrvno, brez zahvale, niti pogledal ga ni, ampak mirno spravil v žep in molčal. Evropejec se je čudil taki nebržižnosti in je izrazil tovarišu začudenje. Ta mu je

Del misijonskih izdelkov gospodičen v Turinu.

nem. Taka vprašanja se jim zde otroška.

Kadar kdo prejme dar, ne sme pokazati nikake hvaležnosti. Pokazati hvaležnost in se zahvaliti, to je ondotnim divjakom otročje, odraslim nespodobno.

O tej čudni navadi bi lahko podali mnogo dokazov. Zgodilo se je, da je šlo več divjakov na lov na gvanaka. Le enemu je bila sreča mila, da je usmrtil gvanaka, vsi drugi so ostali praznih rok. Povrh pa lačni. Že poldrugi dan so bili na lovu, pa brez hrane. Kljub lakoti, ki jim je krulila v želodeih, ni maral nihče prositi tovariša za grizljaj divjačine. Prosit se jim zdi otročje. In ko je srečni tovariš brez prošnje tovarišev vrgel vsakemu kos mesa, so ga sicer sprejeli, toda mrzlo, kakor da jim ni mar za dar. Nihče ni zinil besede, nihče ni pokazal hvaležnosti; bali so se pokazati se otročje.

O drugi priliki je Evropejec daroval divjaku nož. Nož je divjakom zelo drago

pripomnil, da je divjak, ko se je on obrnil v stran, potegnil radovedno nož iz žepa, ga ves zadovoljen motril in skoraj skakal od veselja.

Ta divjak, ki mu je srce rajalo od veselja, videč, da ima nož, to ljubljeno orodje, si ni upal pokazati hvaležnosti: ni maral biti otročji.

Kaj pomeni ta nevljudnost?... Kaže naravno divjost, ki se upira temu, kar omikani smatrajo za vljudnost.

Prepiri in boji.

Prepire in boje med divjaki Onas največkrat povzročata ugrabitev žene ali ozemlja, ki je odločen družini za lov.

Predno se spustijo v boj, odložijo obleko, da jih ne ovira, telo pa namažejo z belim blatom, zmešanim z mastjo. Za orožje jim služi lok. Tistemu, ki nasprotnika usmrti ali močno rani, da ni zmožen več za boj, ali ga zapodi v beg, priznajo

ženo ali ozemlje, za katero so se vojevali.

Če gre za osebno žalitev ali pa medsebojno razžaljenje dveh rodov, tedaj se zbero na določenem mestu. Možje imajo na glavi venec, spleten iz ptičjega perja, ali kapo iz gvanakove kože, podobno mitri, telesa pa namažejo z belim blatom in črnimi lisami. Postavijo se v polkrog, kakih 30 metrov drug od drugega; v gotovi daljavi za njimi pa stoje žene in opazujejo boj. Nato sedejo ter si začnejo očitati stare grehe.

V začetku je pogovor pohleven, polagoma se ogreva, glas se jači, začnejo psovke, nazadnje peklenko vpitje. Tu se dvigne eden divjakov in vzdigne levico, znamenje, da je pripravljen na boj. Na drugi strani se dvigne drugi in se približa prvemu ter mu položi desnico na levico. Kot bi trenil, se sprimetata in začneta viti. Boj trpi, dokler eden izmed dveh ne telebne na zemljo. Tedaj prihiti nov nasprotnik, se sprime z zmagovalcem, ki je navadno že močno urujen, in boj se nadaljuje. Če pade, prihiti na njegovo mesto drug tovariš, in tako nadaljujejo po pet, šest in več ur, dokler niso vsi utrujeni in se eden izmed dveh rodov ne prizna za zmaganega. Zmagani rod je dolžan kmalu nato povabiti zmagovalca na novo tekmo, tako da enemu boju v kratkem sledi nov boj.

Boj med rodovi je zelo v navadi in je v veliko čast zmagovalcu. Po več tednov in mesecev je pogovor samo o boju in zmagovalcu.

Samoljubje.

Divjaki Onas so jako samoljubni. Vsak misli le nase. Misijonar Bove poroča: „Vstopivši v kočje divjakov Onas, sem čestokrat videl očeta, ki je požrešno obiral kos mesa, krog njega so pa sedeli žena in otroci in so, tresoč se od lakote, mirno gledali in s strahom pobirali odpadke. Slednjič so se pogoltno vrgli na ostanke, ki jih je z nekakim preziranjem pustil neusmiljeni glavar.“

„Včasih sem gledal,“ piše misijonar Borgatello, „kako je gospodar delil svojcem hrano. Vzel je večji ali manjši kos mesa, sedel na tla in ga na eni strani zgrabil z zobmi, na drugi strani ga pa z umazano nogo tiščal k tlam. Nato ga je s skrhanim nožem delil v kose, velike kakor dve človeški pesti, in jih prezirljivo metal pred ženo in otroke v prah ali pepel. Zadnji so bili nedorasli otroci.

Vsak je dobil eno kost, kakor jih pri nas mečejo psom. Nato možje in žene zasedejo najboljši prostor ob ognju. Vsak si poišče nekoliko žerjavice, jo zbrska k sebi in vrže vanjo meso, ne da bi ga očistil prana. Otroci se pa morajo radi pomanjkanja žrjavice zadovoljiti s komaj toplim pepelom. Ko se začne meso kaditi, ga obrnejo, in predno je pečeno, ga požijejo, pokritega s pepelom in često z blatom. Nikomur ne pride na misel, da bi meso, predno ga vrže v ogenj ali predno ga užije, očistil. Tako vsakdo misli nase in nihče na druge, niti na otroke, ki so dopinili sele pet ali šest let; tudi ti si morajo znati pomagati, če hočejo kaj dobiti.“

Divjakom Onas je prirojen čut neodvisnosti in hočejo biti prosti. Radi te prostosti, ki so jo vajeni od mladosti, nalete misijonarji pri divjakih Onas na velike težave. Le polagoma jih je mogoče pripeljati na pot obrazbe. V začetku se morajo zadovoljiti s tem, da ostanejo nekaj dni pri njih in jim morajo pustiti prostost, da odidejo, kadar jim drago. Polagoma jih premaga ljubeznivo postopanje potrpežljivih misijonarjev, da ostanejo pri njih, toda pod pogojem, da zdaj in zdaj napravijo izlet, ki navadno trpi par dni.

(Dalje).

KATOLIŠKI IN PROTESTANTSKI MISIJONI.

Govore številke in kličejo katoličanom: „Čas je, da se zganete.“ Protestantje so l. 1815. imeli le 175 misijonarjev, leta 1915. so jih imeli že 12.074. l. 1920. že 20.500. Leta 1815. niso imeli nobene šole, sto let pozneje so jih šteli 39.483.

Katoličani so začeli mnogo poprej kakor protestantje in imajo le krog 15.000 duhovnikov in 5000 lajkov misijonarjev.

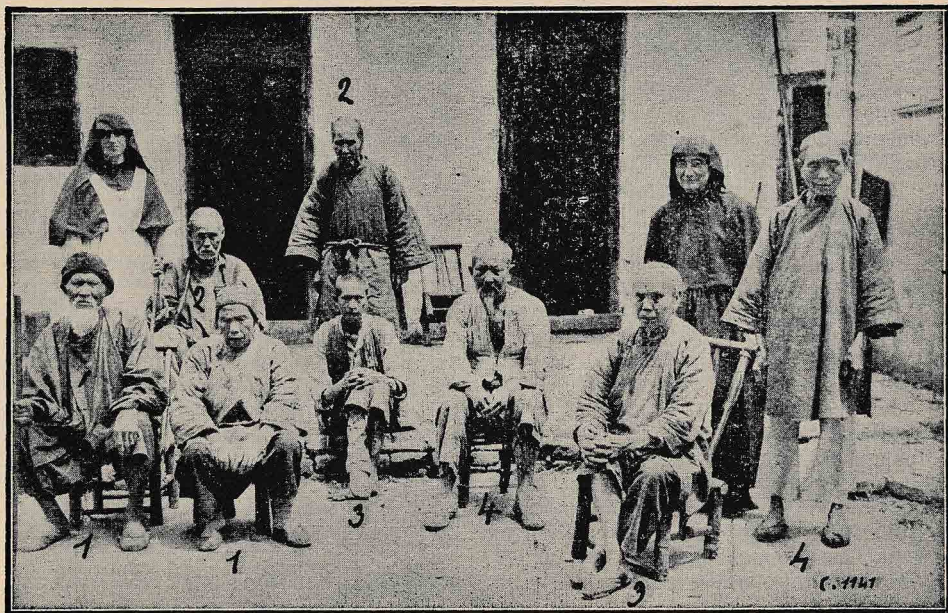
Zakaj protestantje kljub bogatim podporam ne dosežejo uspehov kakor katoličani?

- 1). Ker niso pravi misijonarji, niso namreč poslanci božji in z božjim poklicem, ampak plačani agentje, ker delujejo sorazmerno s plačo, ne pa s prepričanjem. —*
- 2). Ker jih ne podpira milost božja in jim gre bolj za širjenje političnih in filozofičnih misli, kakor za blagor duš. Vse kaj drugega kakor katol. misijonarji.*

Nenavadno prvo sv. obhajilo

Sestra Marije Pom. poroča s Kitajskega: „Tako prvo sv. obhajilo je redko. Ni bila skupina mladih angelov, starih 6-10 let, v belih oblačilih, pokritih s snežnobelimi pajčolanami in svežimi cvetkami... ne! bilo je osem belih glav, sklonjenih pod težo let in ubožstva, osem nedolžnih

Na klic zvonca, ki je vabil k jutranji molitvi, so se prvoobhajanci v revni praznični obleki napotili v kape'lo. *Antona* je nesel tovariš na rami, kajti črv, ki mu razjeda kosti, mu ne pusti več hoditi. *Karl*, krščen lani na praznik Vnebovzeja, je krepek, toda popolnoma gluh.

Prvoobhajanci.

sre, očiščenih pred malo meseci z vodo sv. krsta.

Prijeten dogodek, poln sladke poezije, ki je ganil, kakor gane spomin na tisti presrečni trenutek, ko se je duša prvič objela z Bogom.

Uboga soba, kjer prebiva dobri Jezus, je kljub svoji revščini nudila veselo lice. V tem času je narava bogata cvetic in na ubogem oltarju jih je bilo toliko toliko... Tudi klop, ki je ob tej priliki služila za obhajilno mizo, je bila pokrita, toda ne belo, ampak rdeče. Na Kitajskem je bela barva znamenje žalosti in za te ubožce bi bila bela barva bolj opozorilo na smrt kakor znamenje praznika. Rdeča barva pa pomeni nekaj vzvišenega, in celo napitnina ima večjo veljavo, če jo podaš v rdečem papirju.

Peter, bel kakor sneg — v velikem tednu je prejel sv. poslednje olje in potem je okreval — sklonjen na svojo palico, toda zadovoljen in srečen, in sestri, ki mu je želela pomagati, je smehljaje se ponavljal: „*Bet hang*, grem lahko sam.“ Zadnji je bil *Frančišek*, ki kaže v svojem korakanju nekaj gosposkega in velik del časa obrne v pranje in krpanje svojih oblek, pri katerih je težko poznati, kakšna je bila prvotna barva.

Za temi so korakale štiri ženice, dve slepi, ena šepava, ena pa gobava, stara 86 let.

Sledile so molitve, petje. Ko se je približal slovesni trenutek, je naš dobri škof obrnil na obhajance nekaj besed, ki so jih srečni prvoobhajanci sprejeli z vidnim veseljem.

In Jezus je prišel v njihova srca, ki so utripala v novem življenju. Zdi se, da še nikdar v življenju niso občutili tolike sreče.

Ko je skončala sv. daritev in so slišali še nekaj besed iz ust gorečega škofa, so šli v bližnjo sobo. Škof jim je postregel

s slaščicami. Ob misli na njihovo poganško življenje in na novo življenje, ki je vstalo v njihovih dušah in jim osrečilo zadnje dneve njihovega življenja, so tudi naša srca kipela v nepopisnem veselju in nehoti je roka posegla po križu in ga stisnila med prsti, dočim so usta hvaležno ponavljala: — „Hvala ti, o Jezus!“

Otrokovo rojstvo v Kongu

Otrokovo rojstvo pri Mambutih v Kongu spremljajo čudni obredi. Ze več dni pred rojstvom se mora zdržati mati gotovih jedi in povabi starikavo žensko, da jo nadzoruje. Komaj se otrok prikaže na svet, mu ta ženska namaže trebuh z drevesnim sokom, pred kočo pa zapali velik ogenj, vrže vanj rastlino *koga*, da vzbudi gost dim. V tem dimu suče nekaj časa ubogega otroka. Mislijo namreč, da bo dim otroka ukrepil.

Nato pride druga ženska. Ta umije otroka v mrzli vodi. Istočasno tekò sorodniki v gozd in se ondi umivajo s čisto studenčnico. Ko se vrnejo, privlečejo pred hišo debelo vejo. Zdaj prideta oče in mati ter poklekmeta na vejo. Oče je obrnjen proti hiši, mati proč od hiše. Nato si podasta roki in sicer tako, da ostane v sredini majhna praznata. Žena, ki je umila otroka, pripravi neke vrste močnik, ki ga imenujejo *tarta*, in z njim napolni roki roditeljev. S tem močnikom se oče dotakne kolen, ramen in glave in potem ga zaužije. Isto stori mati. Trohico močnika vsili v usta novorojenčku. Nato tudi sorodniki prejmejo svoj del. Tisti, ki so zaužili ta močnik, se zavežejo, da se bodo zdržali gotovih pijač in rastlin. Zakaj ta

sklep? Misijonar ni mogel rešiti uganke in niti sami ne znajo razložiti. Po teh obredih postane novorojenček član Mambutov. Stric mu določi ime, ki ga ohrani vse življenje.

Tri dni po rojstvu pripravi starka iz divje rastline tako imenovani zavretek *koito*. Oče, z otrokom v naročju, in mati poklekmeta vnovič na vejo. Starka nadrgne otroka s *koito* po trebuhu in hrbtu, isto stori mož ženi in ta možu.

Zadnji obred obstoji v odstranitvi veje. Le sorodniki jo smejo odstraniti. Vejo morajo dvigniti nekoliko nad glavo, pri tem pa hliniti velikanski napor. S tem hočejo prerokovati prihodnjo moč novorojenčka. Od tega trenutka je prepovedano materi uživati *antilopo* in *kokoši*, da otrok ne umrje.

Otrok ostane pri materi dve leti. Če mati umrje ali če umrje, ko doji otroka, tedaj ga, če se ne predstavi druga žena, ki bo dojila otroka, pokopljejo z materjo. Katoliški misijoni so to kruto postopanje močno omejili: misijonarji preskrbe dobrih krščanskih mater, ki skrbе za otroke kakor za lastne sinove.

(P. Van Mol).

Rešitev naloge

Misijonska mladež št. 1. je podala nalogo: „Vse vere so dobre, čemu torej misijoni?“

Prišlo je lepo število rešitev, ki so pre malo jasne in le delno pravilne.

1. Eden izmed odgovorov se glasi: „Kako je mogoče, da bi bile vse vere prave, saj je Kristus ukazal apostolom: — Pojdite in učite vse narode: učite jih izpolnovati *moje* zapovedi.“

Deloma je pravilno, toda nejasno. Jaz

bi odgovoril takole: — Bog ni rekel: „Vsak naj mi služi v katerikoli veri!“ ampak je poslal svojega Sina, da nas je učil, kaj naj verujemo. In kaj je rekel ta božji Sin?? Ali je rekel: „Verujte, kar vam drago?“ Ne! Ne! Rekel je: „Verujte, kar sem vas jaz učil: *kdor ne veruje, bo pogubljen*. Tu imate zapovedi, te izpolnite: kdor jih ne bo izpolnoval, ne bo zveličan. Takole molite..., takole prejemajte sv. zakramente: če ne boste jedli

mesa Sinu človekovega, *ne boste imeli življenja v sebi.*“ — Ko pa je šel v nebesa, je pustil na zemlji *sv. cerkev*, da uči njegov nauk. Apostolom in njihovim naslednikom je rekel: „Idite, učite vse narode: učite jih izpolnovati moje zapovedi: kdor vas posluša, mene posluša, kdor vas zaničuje, mene zaničuje. Glejte, jaz sem z vami do konca sveta.“ — Te besede kažejo, da je le v katoliški cerkvi zveličanje. Torej le katol. vera je dobra..

2. V drugem pismu beremo: „Različne vere so si med seboj nasprotne kot noč in dan. Reči toraj, da so vse vere dobre, je isto kot reči: „Tema je obenem svetloba.“

Odgovor je pravičen, toda pomanjkljiv v jasnosti. Jaz bi razložil takole: — Kdor reče, da so vse vere enako dobre, ta trdi, da med *da* in *ne* ni nikakega razločka. Če n. pr. izmed dveh zgodovino-pisecv eden trdi, da je Napoleon I. umrl l. 1821., drugi pa, da je umrl l. 1823., se eden izmed dveh gotovo moti, ker enemu in istemu ni mogoče umreti v dveh različnih dobah. Prav tako je z vero. Ako na vprašanje: Ali je Jezus Bog? katoličan odgovori: *Da!* jud odgovori: *Ne!* protestant odgovori: *Morda!* turek odgovori: *Prerok je kakor Mohamed!*...bodo li imeli vsi prav? Nikakor. Resnica je le ena, zato bo le eno pravo. — Kako naj bodo tedaj vse vere prave, če so si med seboj popolnoma nasprotne? Pogani časte živali; turki se posmehujejo paganom in se priklanjajo Mohamedu; judje se posmehujejo poganom in turkom in pričakujejo Mesijo; kristjani se norčujejo iz judov in časte Jezusa, prišlega Mesijo. Katoličan pravi: „Jezus je Bog in človek in kot tak je tudi na zemlji pod podobo kruha in vina.“ — „Ne!“ zavrne kalvinec, na vaših oltarjih ni drugega kot kruh in vino.“ — „Jezus Kristus,“ nadaljuje katoličan, „je pustil namestnika v rimskem papežu.“ — „Laž!“ odgovori protestant, „papež je antikrist.“ Egipčani so častili Serapido, Kartazani Moloha, Grki in Rimljani Jupitra. Ali naj imajo vsi ti prav? Da? Potem trdiš, da ni razločka med belim in črnim, med svetlobo in temo, med dobrim in zlom. Ali ni to brezumno? Le ena vera toraj more biti prava — in to je *katoliška*.

3. V enem izmed pisem beremo: „Če so vse vere dobre, moramo reči, da se Bog

zadovolji z vsakim, tudi poniževalnim čiščenjem, kakor ga najdemo pri paganih. Čuden bi bil Bog.“

Moder odgovor, toda prekratek. Jaz bi rekel takole: — Če so vse vere dobre, tedaj je Bogu vseeno, bodisi da se obračaš k njemu v tej ali oni veri, čeprav med seboj nasprotni. Čuden Bog, ki z istim dopadenjem gleda resnico in zmoto, dobro in zlo. Jeli oče, kateremu je isto, ali ga sin spoštuje ali zasmehuje, ali ga pripozna tako ali tako, moder in dober? Ali je učitelj, kateremu je isto, mu li učenec reče: „Osel je žival,“ ali pa: „Osel je tič?“ dober in moder učitelj? In kralj, ki z isto darežljivostjo plačuje tiste, ki ga časte, kakor tiste, ki ga kolnejo, ali je to moder, pravičen kralj?

In zdaj se obrnimo k Bogu. Recimo, da mu enako dopade kristjan, ki kleči pred podobo sv. križa in jo časti, kakor pagan, ki kleči pred kipom brezumne živali, da z istim dopadenjem sprejema čiste darove kršč. duhovnikov kakor krvave darove Hotentotov, ki mu darujejo pečeno meso svojih bratov... ali vam dopade ta Bog? Ali bi bil Bog pravičen, če bi z isto mero poplašal katoličane, ki časte Jezusa kot Boga, kakor jude, ki se norčujejo iz njega, istotako tiste, ki spoštujejo devištvo kakor tiste, ki žive v blatu nečistosti, istotako tiste, ki ne marajo poznati Boga kakor tiste, ki ga časte? Kje bi bila božja pravica? Vse vere so dobre: ta stavek tedaj nasprotuje božji pravici, zato je brezbožen.

Vse vere tedaj niso dobre. Le ena je dobra in prava in sicer — katoliška.

OBISK PRI KRALJU V KAMBODGE.

Kralj Sisovath - Monivong je sprejel mons. Dreyer - ja, apostolskega delegata v Ohnom Peuthu. Kralj je izrazil veliko veselje nad prijateljskim razmerjem, ki vlada med njegovo vlado in katoliškim misijonom, in je prosil Monsignora, naj izroči njegov izraz spoštovanja Nj. Svetosti Piju XI. Po zelo prisrčnem pogovoru je kralj vprašal, če ga zanima njegova kraljeva palača. Ko je misijonar pritrdil, je kralj zapovedal dvornemu hišniku, naj popelje Monsignora v prestolno dvorano, v dvorano žezla in v srebrno pagodo.